

<BACK-UP>

<BACK-UP>

Perspectief

Deel 3

< >

Holtes & Sietsma

Voor onze lezers!

© Albertus P. Holtes & Wopkje Sietsma

Omslagontwerp: Mei Visuals

Foto op omslag: Greet Meesters

BACK-UP trilogie

Deel 1 'Zo wijd de wereld strekt'

1^e druk 2018

Deel 2 'Brug in de tijd'

1^e druk 2020

Deel 3 'Perspectief'

1^e druk 2022

Boekversie BUP3.NL.E.H&S.2022.01

Uitgever e-book: Holtes & Sietsma

Internationale verspreiding via Kobo

Uitgever paperback: Holtes & Sietsma

Internationale verspreiding via Amazon

Zelfstandige uitgever

Alle rechten voorbehouden

ISBN Paperback Amazon 9798534925906

Voor alle informatie en contact over dit boek, zie:

<https://www.everywhereconnected.com/>

Om te weten voor je gaat lezen!

Dit verhaal zou op ware feiten gebaseerd kunnen zijn, doch elke overeenkomst met echte gebeurtenissen, bestaande plaatsen en personen, levend of overleden, berust op toeval.

Voor de rest laten we het over aan de fantasie van de lezer.

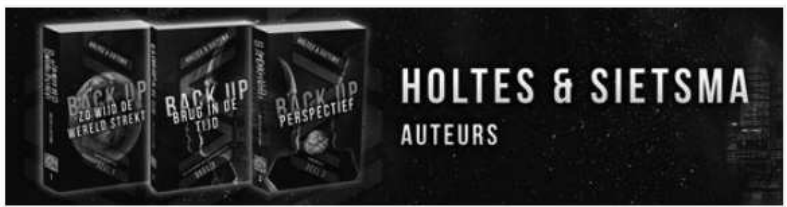
In de boekserie zijn in afbeeldingen met een QR-code [hyperlinks](#) verwerkt, die verwijzen naar webpagina's van de auteurs.

Het niet kunnen linken heeft echter geen gevolg voor de inhoud van het verhaal. Het is puur bedoeld als additionele informatie.

Een boek schrijven, opmaken en uitgeven is mensenwerk. Wij zouden het op prijs stellen om geïnformeerd te worden als er iets niet klopt.

Je kunt ons bereiken via onze website.

Bij voorbaat onze hartelijke dank!

www.everywhereconnected.com

Voorwoord

Hallo ... en welkom terug voor het vervolg én het einde van het verhaal!

Je zult ondertussen wel weten wie wij zijn. Toch nog niet ... Wij zijn Bert Holtes en Wop Sietsma, twee Nederlandse auteurs die met dit **derde** boek het verhaal van onze trilogie BACK-UP afsluiten.

Fijn dat je nog steeds belangstelling hebt in ons verhaal, dat doet ons deugd!

Ook dit verhaal is een mix van genres, personages en verhaallijnen en verpakt als **fictieve thriller** met wat extra's.

Net zoals de eerste twee delen hebben wij dit laatste deel ook geheel in eigen beheer ontwikkeld.

Om niet te vergeten, de e-books van deel 1 en deel 2 kun je nog steeds **gratis** via Kobo of onze website downloaden, lezen én weggeven aan iedereen die je kent.

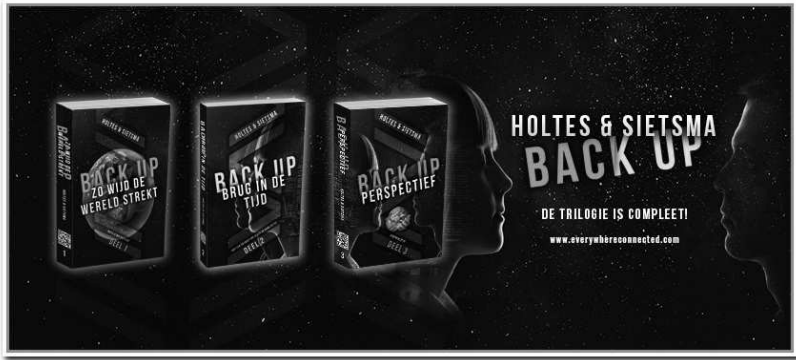
Wil je toch de paperback van het boek lezen, dan kun je op onze website alle informatie vinden waar je het kunt kopen.

We hopen dat het vervolg en het einde van het verhaal je ook zal aanspreken en je ervan zult genieten.

Veel leesplezier!

Met hartelijk groeten,

Bert & Wop

BREAKING NEWS

Reported by W. Walters INN

Updated New York, 12.10 UTC (17.10 GMT) December 01, 2022

<><><><><><><><><><><><><><><><><><><><>

Velen hebben er lang naar uitgekeken, en eindelijk is het dan zover, als het persbericht van het Nederlandse auteursduo Holtes & Sietsma bij de boekenredactie van INN op de mat ploft: het langverwachte bericht dat hun derde en laatste boek eindelijk het levenslicht heeft gezien!

Zal in dit deel eindelijk antwoord komen op de vraag wat al die personages, locaties en verhaallijnen in hemelsnaam met elkaar te maken hebben?

Zal duidelijk worden waarom de ontmoeting van Hakon en Nakawe zo belangrijk is?

En wat staat de aarde te wachten, met het naderende signaal uit de ruimte?

De vraag of de kennis van het verleden volledig is en of het antwoord hierop gevolgen voor de mensheid zal hebben, doet het ergste vermoeden.

Niet voor niets wordt het persbericht afgesloten met de waarschuwing dat goedgelovige lezers met een teer gestel dit boek **NIET** moeten lezen.

Een gewaarschuwd mens telt voor twee!

Je reporter kan niet wachten en wenst je veel leesplezier.

Special reporter Walter Walters

<><><><><><><><><><><><><><><><><><><><>

Proloog

Op precies elf lichtjaren van de aarde waren de elf flonkerende lichtpuntjes aan het tweede deel van hun taak begonnen.

Het wachten was voorbij en hun taak als waker was aangebroken.

Gehoorzaam hun instructies volgend, waren ze in beweging gekomen om de volgende positie van de voorgeschreven volgorde in te nemen.

Geduldig maakten ze pas op de plaats en wachtten ze op het volgende signaal dat óf bescherming en onderricht óf vernietiging in gang zou zetten.

Opnieuw bewegingloos, bleven ze geduldig wachten ...

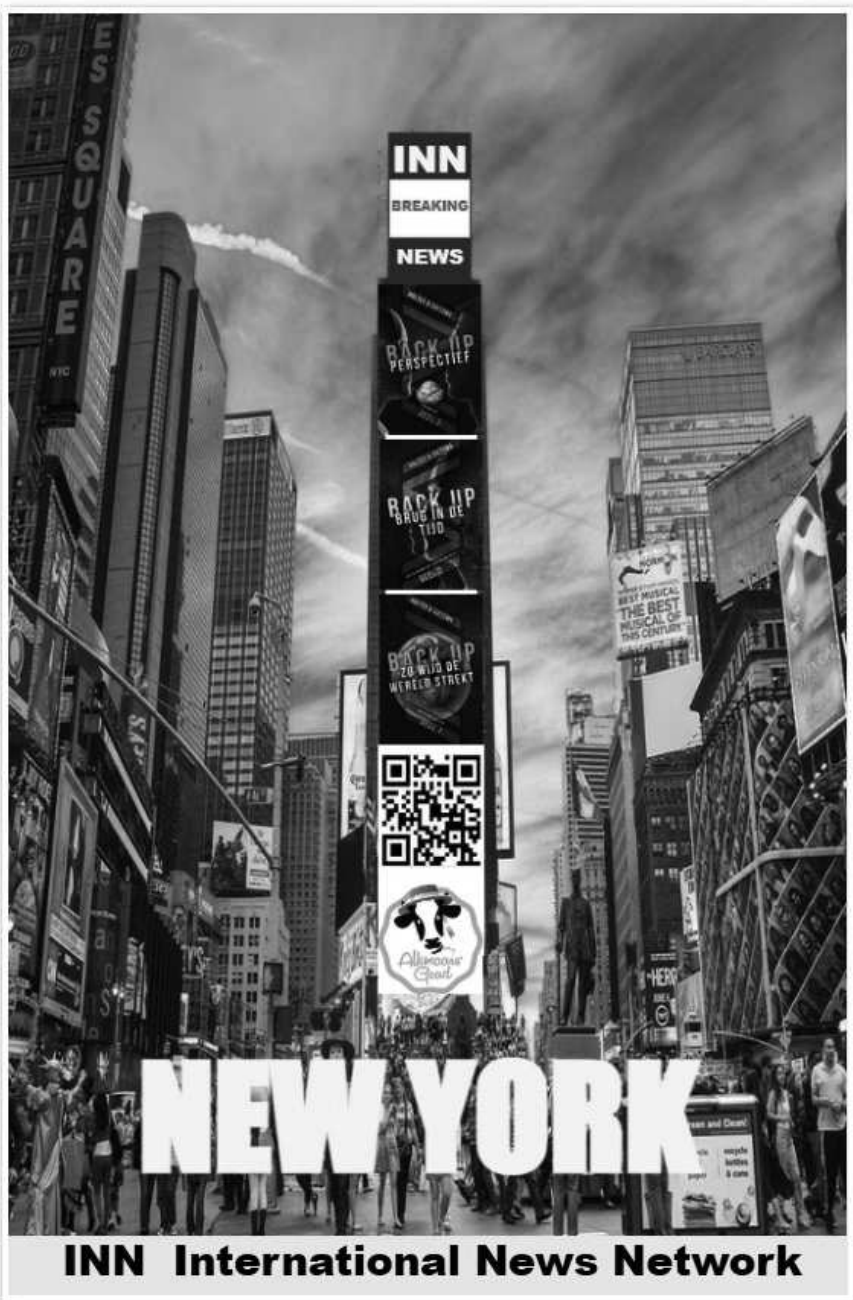
Confrontatie

Weer ging hij op pad voor een confrontatie.

Weer naar een ver oord in het onbekende.

En weer naar een vijand die zich goed verstoppt had.

Maar nu hing er nog meer vanaf, veel meer ...

BREAKING NEWS

< 01.01

'Nieuws is pas nieuws als INN het brengt!'

Al meer dan een eeuw geleden was deze quote door de oprichter van het International News Network gelanceerd, en nog steeds was het de slogan van het meest toonaangevende mediabedrijf ter wereld.

Op de 81e verdieping van hun hoofdkantoor, het epicentrum van de nieuwswereld, stond de hoofdredacteur somber naar beneden te staren. Hij zou maar wat graag sensationeel nieuws naar buiten brengen, maar dat moest dan wél beschikbaar zijn.

Peinzend bekeek hij de drukte die de minimensjes en speelgoedautootjes daar beneden met elkaar veroorzaakten.

In gedachten verzonken, sloeg hij de figuurtjes daar ver onder hem gade. In alle kleuren van de regenboog krioelde het aan beide kanten van de straat over de trottoirs. Een brede strook ertussen werd in beslag genomen door een bonte variëteit aan vervoersmiddelen die, zo wist hij, toeterend en brullend, maar langzaam vooruitkwamen.

Hierboven kon hij er echter niets van horen, waardoor het beeld hem bijna surrealistisch voorkwam.

Welk nieuws kon INN de meute vandaag nog brengen?

Humeurig nam hij zijn plaats aan de vergadertafel in. Geen lege stoelen, constateerde hij tevreden. Alle afdelingsredacteuren waren aanwezig. Een van de rij chromen digitale uurwerken liet zien dat het lokaal precies 11.59:49 uur was.

Vroeger, in het pre-computertijdperk, toen er nog tijd was in plaats van alleen een batterij klokken, zou over precies 11 seconden de antieke staande klok 12 uur hebben geslagen, het traditionele startsein voor wederom een nuttige middag in de journalistiek.

Terwijl hij zich mentaal voorbereidde, keek hij even de moderne glad gelakte tafel rond. Nergens meer een potlood, een gummetje of een los liggend papiertje te bekennen, dacht hij nostalgisch. Laat staan een regiment overvolle asbakken. In plaats daarvan stonden er nu gekoelde flesjes water naast glimmend schone glazen.

Intussen zat iedereen keurig gekleed met notebook, tablet of smartphone te wachten tot hij de vergadering zou openen. Moderne ridders aan zijn perfect ovale ronde tafel, dacht hij somber.

En geen van hen zou hem, de koning in dit domein, ook maar een flintertje opzienbarends te vertellen hebben.

In de redactieruimte waar ze zaten - het aquarium, zoals het glazen hok werd genoemd - voelde hij de toch al niet zo positieve sfeer steeds broeieriger worden.

Enerzijds door de gebrekkig werkende airco, anderzijds door zijn eigen slechte humeur.

Sinds Barbara's spectaculaire werk met betrekking tot Spiderweb, was zijn euforie recht evenredig met de inzakkende verkoopcijfers tot het nulpunt gedaald.

Nu Barbara, hun goudvinkje, ergens in Noorwegen met haar vriendje lag te rollebollen, zag hij de bui al hangen. Nog meer flutnieuws en een nog verder inzakkende omzet. Waardeloos. Ondanks alle mooie titels die de dames en heren redacteurs bezaten, konden hun schreeuwerige koppen niet tippen aan de fantastische items die Barbara wist op te diepen.

Gefrustreerd wurmde hij zijn das wat lossier. Misschien had hij wat aan de junior verslaggever die vandaag met de grote mensen mee mocht doen.

Hoewel de jongeman een prima artikel had geschreven over hoe FAKE-nieuws de wereld werd ingebracht, had hij het aan Barbara te danken dat hij deze kans kreeg.

Barbara had al een paar maal gezegd dat ze deze jongeman als de inspirator van de nieuwe journalistiek zag. Barbara's expertise en inzicht hadden de doorslag gegeven, zodat er vandaag bij hoge uitzondering een junior verslaggever aan de redactievergadering mocht deelnemen.

Nieuwsgierig naar het voorstel waarmee INN zich volgens hem nog beter als dé nummer 1 in de nieuwswereld zou profileren, besloot hij hem meteen maar de spits te laten afbijten. Zonder verder dralen, het was tenslotte precies twaalf uur, opende hij formeel de vergadering. Na de agendapunten te hebben doorgenomen, stelde hij de nieuweling voor en vroeg hem zijn voorstel in te brengen.

Niet in het minst onder de indruk van de oude rotten die hem afwachterend en argwanend aankeken, begon de junior na een korte inleiding enthousiast aan zijn verhaal.

De jongeman – "Michael Robaerts, maar iedereen noemt me Mike" – zoals hij zijn betoog was begonnen, had alles mee om een geslaagd journalist te worden.

Tenminste qua uiterlijk dan, dacht hij teleurgesteld. Waarom Barbara zo hoog over hem had opgegeven, was hem inmiddels een raadsel. Junior bleek in werkelijkheid een enorme blaaskaak en een betweter van de hoogste orde.

Hij kon zijn oren bijna niet geloven toen hij hem hoorde raaskallen dat INN over het algemeen verouderd nieuws bracht en binnenkort zou zijn ingehaald door de digitale journalistiek.

Dit was werkelijk ongehoord. Hoe haalde hij het in zijn hoofd om de actualiteit van INN in twijfel te trekken?

Vloeken in de kerk was hier nog heilig bij. Was hij dertig jaar jonger geweest, dan had hij dat snotjoch met een ferme schop onder zijn reet regelrecht zijn heiligdom uitgetrapt, maar terugdenkend aan Barbara's voorspraak, wist hij zich te bedwingen en besloot hij Junior ondanks alles toch nog een kans te geven.

"Dus jij beweert dat INN achter de feiten aanloopt. Dat we oud nieuws verkondigen."

Hij zweeg een moment en vervolgde: "Nieuws is pas oud als wij het gepubliceerd hebben, jongen. Niét eerder. Ik wijs je graag nog eens op onze slogan." Dat snotjoch leek niet erg onder de indruk, maar schudde zijn hoofd.

"Nee, echt niet. Dat klopt echt niet meer. Tijdens mijn onderzoek naar FAKE-nieuws is mij opgevallen dat INN maar al te vaak wordt ingehaald door gewone mensen die van alles met hun smartphone opnemen en dit gelijk via internet met Jan en alleman delen."

Nog vuriger dan tevoren sprak hij verder. "Neem nu die video van Missy Mobile over die farao. Dat is een mooi voorbeeld van hoe snel nieuws zich over de wereld verspreidt."

Hij snoof. "Da's geen nieuws jongeman, da's entertainment. Dat haalt bij ons de krant niet eens. Laat stáán een seconde zendtijd." Met iets van waardering merkte hij dat de jongeman zich niet zomaar gewonnen gaf.

"Dat kan wel zo zijn", hoorde hij hem volhouden, "maar het gaat om de systematiek. Bij mijn onderzoek naar FAKE-nieuws kwam ik erachter dat mensen heel snel allerlei nieuwsberichtjes van anderen verspreiden, of zelf nieuws maken door al dan niet toevallig iets op te nemen.

Bijvoorbeeld als ze getuige zijn van een aanrijding, een straatroof, een spectaculaire brand en noem maar op. Alledaagse gebeurtenissen natuurlijk, maar vandaag of morgen zal zo iemand getuige zijn van een daadwerkelijk wereldschokkende gebeurtenis. Net zoals de mensen die tijdens een tv-opname toevallig getuige waren van de aanslag op het WTC. Om dat soort nieuws snel op te vangen en om te kunnen zetten naar een primeur van ons, stel ik voor om een gratis INN-nieuwsapp beschikbaar te stellen. Daarmee kan iedereen met een smartphone niet alleen onze krant digitaal lezen, maar ook heel gemakkelijk een eigen item verspreiden. Wel via onze app, natuurlijk. Ik heb destijds een speciaal stukje software voor mijn onderzoek laten ontwikkelen. Voor deze nieuwsapp heeft een vriend van me, een IT'er, het een en ander aangepast.

Hij heeft onder andere een algoritme geschreven dat zeer snel bepalen kan welke doorgestuurde items nieuwswaarde hebben.

Die met de hoogste scores zouden dan opgenomen kunnen worden in *breaking news*-uitzendingen.

Op termijn kunnen we het hele proces zelfs volledig automatiseren.”

Mike was uitgesproken. Met glanzende ogen bleef de jongeman hem afwachtend aankijken.

Hij moest toegeven dat het idee niet slecht was. Naast hun tv-ploegen die dag en nacht onderweg waren, had je dan miljarden ogen op straat. Ontelbare freelancers, als het ware.

“Ja, ja”, bromde hij. “Dat klinkt allemaal mooi en zo, maar hoe wilde je die mensen dan motiveren om daaraan mee te werken? Voor ons dus, wil ik maar zeggen.”

“Nou, dat is niet zo moeilijk”, antwoordde Mike prompt. “Je stelt gewoon een goede beloning in het vooruitzicht als hun item goed genoeg is om door ons uitgezonden te worden.

Hoe belangrijker het is, hoe hoger de beloning.

Gaat absoluut lukken, hoor. Mensen doen vrijwel alles voor geld.”

Hij nam de tijd om dit alles te laten bezinken en bekeek in gedachten Mikes idee van alle kanten. Het zou het proberen waard zijn, maar hij wist tegelijkertijd dat het niet zou functioneren zoals de jongeman het voor ogen had. “Nou”, sprak hij uiteindelijk. “Ik ben er niet zo van overtuigd. Er gaat niets boven degelijk journalistiek speurwerk. Ik ben bang dat we overspoeld zullen worden met flutfilmpjes en een vloedgolf van klagende mensen die vinden dat hun thuishobby voldoende nieuwswaarde heeft. Ook zouden er geheid bepaalde types tussen zitten die fanatiek zouden proberen hun halfgare overtuigingen de wereld in te krijgen.

Eerlijk gezegd, vrees ik dat we er ons een hoop problemen mee op de hals halen. Kort samengevat, gigantisch veel tijdverlies en ergernis ten opzichte van, misschien, enkele interessante nieuwsitems.”

Hij keek de tafel rond en zag dat de overgrote meerderheid het volledig met hem eens was. Hij had niet anders verwacht, en hoe sneu hij het ook vond, hij moest Mike teleurstellen.

De jongeman in kwestie leek echter niet erg in zijn argumenten geïnteresseerd te zijn. Sterker nog, Mike had zo te zien enkel aandacht voor zijn smartphone, waar hij onophoudelijk mee bezig was. Hij leek hem niet eens gehoord te hebben.

Geërgerd zei hij scherper dan hij wilde: “Mike, ik waardeer je initiatief ten zeerste, maar ik moet je helaas teleu...”

“BINGO!”

Met glinsterende ogen keek Mike hem aan en wees.

Op het grote televisiescherm dat in de hoek van het aquarium stond, verschenen chaotische taferelen. Begeleid door een rommelige achtergrondherrie werd er vanuit New York *breaking news* aangekondigd. Terwijl er trillerige beelden op het scherm verschenen, las hij de verschrikkelijke woorden die onderaan in de tekstbalk te zien waren. Het duurde even voordat het tot hem doordrong dat een deel van het VN-gebouw zou zijn geëxplodeerd.

Geagiteerd sprong hij op en hij greep Mike bij zijn mouw. Hij wees.

Met een schorre stem van emotie zei hij hem goed te kijken.

“Dit is journalistiek, jongen. Dít is INN”, beet hij hem toe. “Dáárom hebben we meerdere ploegen op straat.” “Sorry, chef”, onderbrak Mike hem, “maar dit nieuws heeft mijn programma opgepikt van een Japanse toeriste die dit via haar YouTube-account deelt. Het is nu enkel nog door haar eigen contacten te zien, maar de opname zal zich snel verder over het web verspreiden. Ik heb de vrijheid genomen om het naar een experimenteel *breaking news*-item om te zetten.” Vanwege de dramatische beelden die zich voor zijn ogen afspeelden, duurde het even tot Mikes commentaar tot hem doordrong. Als door een bij gestoken, draaide hij zich abrupt om. “Wááát?”, riep hij onbeheerst uit. “Hoe komt het dat een van onze eigen teams dit niet heeft opgepikt?! Zitten die lui soms uit hun neus te vreten of zo?” Strijdlustig keek hij de tafel rond.

“Gezien de tijd, vermoed ik dat de teams aan het lunchen zijn”, sprak de redacteur die verantwoordelijk was voor het buitenlandnieuws. Verbouwereerd liet hij zich op zijn stoel vallen. Zaten alle ploegen tegelijkertijd te niksen? Hadden die gasten onderling geen rooster of zo gemaakt? Wat een stelletje onbenullen bij elkaar. “Nou, dat hebben ze met mekaar dan lekker verkloot. Een primeur als dit, goddomme.” En wat moest die knakker nou weer, dacht hij chagrijnig toen hij Mike ongeduldig om aandacht zag wenken.

Humeurig vroeg hij hem wat hij hier eigenlijk nog deed. Mike keek even naar het scherm. “Dit is waar ik het over had, chef. Als u toestemming geeft, kan ik er met een druk op de knop voor zorgen dat INN het direct als *breaking news* uitzendt.”

Geluk bij een ongeluk, toch nog zicht op een primeur. Met in zijn achterhoofd het ongetwijfeld positieve effect op de omzet beval hij Mike om het direct te regelen.

Terwijl hij in gedachten de stappen overdacht om die Japanse toeriste op te snorren en haar een beloning te geven om toekomstig juridisch geharrewar te voorkomen, zag hij op het scherm hun INN-logo verschijnen. De tekstbalk eronder liet weten dat er binnenkort meer informatie beschikbaar zou zijn.

Op het moment dat hij het las, begonnen in het aquarium alle apparaten in alle toonaarden te tingelen en piepen.

< 01.02

Beseffend dat het veel te laat was om nog van mening te veranderen, had Jimmy schuldbewust zijn plaats tussen de verzamelde generaals ingenomen.

Terwijl hij probeerde Douglas' verklaring te verwerken, had hij zo goed en zo kwaad als het ging de smeebeden van de president langs zich heen laten glijden. De woede van de kabinetsleden die ontdekt hadden dat er geen ontsnapping mogelijk was, had niet lang geduurd. Met lede ogen had hij naar hun wanhopige tranen en biddende gestalten staan staren tot Douglas zo demonstratief op de knop gedrukt had. In veel te scherpe beelden was de verwoesting direct daarna verschrikkelijk zichtbaar geweest.

Even later, terwijl de generaals elkaar met de succesvolle actie feliciteerden, was hij er steels tussenuit geslopen. Haast misselijk van ellende was hij naar de dichtstbijzijnde stoel gesloft en had zich erop neer laten zakken. Als een robot had hij onderweg een van de flesjes water gepakt. Trillend had hij de dop eraf gedraaid en de inhoud in één teug naar binnen gegoten. Het koude vocht dat met een plons in zijn maag terecht kwam en de enorme boer die erop volgde, brachten hem enigszins bij zijn positieven.

In eerste instantie vereerd dat hij door Douglas en zijn kornuiten bij de club gehaald was, begreep hij nu dat ze hem medeplichtig hadden gemaakt aan moord. Meer dan dat, zelfs. De president had ze voor terroristen uitgemaakt. Terecht.

Zwetend vroeg hij zich af waarom Douglas het nodig gevonden had om ze te vermoorden. Ze hadden ze toch net zo makkelijk gevangen kunnen zetten?

Hij zuchtte diep. Hij wist dondersgoed dat er nu geen weg terug meer was. Waarom had hij niet beter nagedacht? Het leek haast wel of hij zich door onbekende krachten, van zijn wil onafhankelijk, vooruit had laten duwen. Mee had laten sleuren door ... Ja wat, eigenlijk?

Zijn verstand en gevoel worstelden om voorrang.

De herinnering aan de gezichten van de kabinetsleden waar de angst en radeloosheid vanaf straalden, deed hem huiveren.

Wat hij maar niet van zich af kon zetten, was het gezicht van de president. De ogen die hem zo indringend hadden aangekeken, leken als een laserstraal door zijn hoofd te boren. Een blik die even later in berusting was overgegaan en waarin hij vergeving had menen te zien. Of wenste hij dat enkel? Hij kon het niet met zekerheid zeggen.

De enige zekerheid die hij nu had, was het feit dat hij meegeholpen had met een aanslag waarbij het halve kabinet was uitgeroeid, inclusief de president.

Pas nu drong de omvang van de gruwelijke daad volledig tot hem door. Hij voelde zich nog miserabeler.

Plotseling dook het gezicht van Jenny op. Paniekerig vroeg hij zich af of ook zij ...

Nee. Zijn geheugen stelde hem gerust. Jenny was daar niet aanwezig geweest. Niet dat het voor hemzelf enig verschil zou uitmaken, wist hij.

Zodra ze ervoer dat hij medeplichtig was, zou ze hem op zijn minst doodverklaren. En gelijk had ze.

Kreunend maakte hij zichzelf voor waardeloze kloothommel uit, en hij voelde hoe het zweet hem van schaamte aan alle kanten uitbrak.

Stoppen nu! Stoppen! Zijn gevoel voor zelfbehoud schoot zijn zelfmedelijden aan flarden.

Hij werd zich van de anderen bewust en hees zichzelf rechtop. Snel veegde hij met zijn das zijn gezicht droog. Net op tijd.

Met een dreun die hij tot in zijn tenen voelde, sloeg Douglas hem op de schouder.

“Hé, Jimmy! Kom erbij, kerel. We hebben werk te doen. We gaan geschiedenis schrijven.” Douglas keek hem ineens scherp aan.

“Wat kijk je somber. Je bent toch niet ineens van gedachten veranderd?”

In een fractie van een seconde beseftte Jimmy dat hij alle bruggen achter zich verbrand had. Hij zat nu eenmaal in dezelfde boot en kon zich maar het beste op de vlakke houden. Alsof het het meest absurde was wat hij ooit gehoord had, zei hij Douglas dat daarvan absoluut geen sprake was. “Waarom zou ik in ‘s hemelsnaam van mening veranderen? Welnee, Douglas. Ik bedacht me enkel dat er toch wel goede mensen tussen zaten. Andere denkbeelden weliswaar, maar toch. Waarom moest ook Holyester worden uitgeschakeld?”

Ik zie het verband niet. Was er echt geen andere optie? Ik barst van de vragen en tegelijkertijd ben ik benieuwd naar het vervolg.”

Goddank. Douglas leek niets gemerkt te hebben, dacht hij opgelucht.

“Maak je niet druk, kerel”, begon Douglas monter. “Zoals we je eerder hebben laten weten, hebben we een perfect doordacht draaiboek. En ja, het waren helemaal geen slechte lui.” Hij tuitte zuinigjes zijn lippen en knikte ernstig zijn hoofd.

“Maar helaas konden we dat ditmaal niet mee laten wegen. Daarbij moet je niet vergeten dat het een behoorlijk besluiteloze klik was die hoofdzakelijk door een stelletje bejaarden werd gedomineerd.”

Hij boog zich vertrouwelijk naar hem toe en vervolgde zachtjes: "Je moest eens weten, Jimmy. Als er weer eens een moeilijk besluit genomen moest worden, had ik af en toe de indruk in een theekransje verzeild te zijn geraakt. Man, man. Wat een onophoudelijk gezever. En dan heb ik het niet eens over die ouwe vredeprediker van de VN. Die wilde zo ongeveer met iedereen goede maatjes zijn. Dat is niet goed voor de business, hè?" Douglas rechtte zijn schouders en sprak zelfverzekerd verder. "Het is hoog tijd voor verandering, zodat we vrede en welvaart voor onze grote natie kunnen verzekeren. Iedereen met een beetje gezond verstand begrijpt dat er dan aan het opofferen van enkele zwakke schakels niet valt te ontkomen."

Jimmy struikelde zowat over zijn tong om het natuurlijk volkomen met Douglas eens te zijn. Met loden benen volgde hij hem naar de grote tafel waaraan iedereen inmiddels had plaatsgenomen. Terwijl Douglas aan het hoofd ervan ging zitten, zette een hofmeester intussen bij iedereen een glas champagne neer. Douglas knikte goedkeurend.

Hij nam zijn glas op en ging weer staan. Na even een korte blik op Jimmy te hebben geworpen, nam hij het woord.

"Hoewel goede mensen het leven moesten laten, kan ik niet anders zeggen dan dat onze operatie *'Takeover'* met vlag en wimpel geslaagd is." Triomfantelijk hief hij zijn glas hoog op en riep glunderend: "Proost!"

In navolging van de anderen was Jimmy snel opgestaan om, precies zoals hen, het glas te heffen. In gedachten zag hij zwartgeblakerde en verminkte lichamen voor zich, maar er zat niets anders op dan met de generaals mee te toosten.

De champagne, die beslist van goede, zo niet de allerbeste kwaliteit moest zijn, spoelde prikkelend maar vreselijk zuur over zijn tong. Blij dat iedereen weer ging zitten, liet hij zich op zijn stoel terugvallen. Terwijl hij probeerde zijn hand niet te laten trillen, schoof hij het glas van zich af. Alsof zijn leven ervan afhing, hield hij zijn armen strak gevouwen voor zijn maag. Zo goed en zo kwaad als het ging, probeerde hij zijn gezicht een geïnteresseerde uitdrukking te geven, terwijl hij naar Douglas luisterde, die ernstig verklaarde dat het echte werk nu een aanvang ging nemen.

"Speciaal voor jou, Jimmy", Douglas knikte hem even hartelijk toe, "zal ik in het kort de hoofdlijnen uitleggen. Zoals ons draaiboek ons voorschrijft, blijven we hier tot we de gehele natie onder controle hebben. Dat zal geen enkel probleem zijn, want de Situation Room is volledig operationeel. Alle aanwezigen, inclusief de operators en algemene medewerkers, behoren tot ons team."

Iedereen is dubbel gescreend en allemaal zijn we vooraf akkoord gegaan met het tijdelijk opschorten van de democratische commandostructuur ten behoeve van het grotere doel. Ook onze meest recente medestrijder”, Douglas knikte hem opnieuw toe, “heeft hiermee volledig ingestemd.”

Gelaten liet hij de goedkeurende blikken over hem heen glijden. Van hetgeen Douglas nu beweerde, was niets waar, maar hij besepte tegelijkertijd dat het er niet toe deed. Net als hijzelf wist Douglas dat hem niets anders openstond dan met hem mee te doen. Mee te werken aan iets wat verdacht veel naar dictatuur riekte.

Moedeloos hoorde hij Douglas verklaren dat alle eenheden inmiddels een bevel ontvangen hadden om zich in DEFCON1 te begeven.

“Een standaard reactie, nu er een zo duidelijke aanslag op de democratie heeft plaatsgevonden. Nooit eerder is het Witte Huis op een zodanig directe wijze aangevallen en het effect zal wereldwijd merkbaar zijn. Het zal menigeen dun door de broek lopen.”

Jimmy meende een vage glimlach op Douglas’ gezicht te zien en hij zou er een eed op kunnen zweren dat de man zich stiekem stond te verkneukelen.

“We zullen ze een tijdje in hun sidderende sop laten gaarkoken”, sprak Douglas verder. “Des te dankbaarder zal men zijn als blijkt dat we alles onder controle hebben gebracht. De zondebokken die we op het oog hebben, zullen binnenkort merken waartoe we in staat zijn. Voor het zover is, zullen we echter eerst het gepeupel tevredenstellen met een knap stukje public relations, te weten de show rond de beëdiging van de nieuwe president.”

Douglas keek even op zijn horloge en knikte goedkeurend. Na een korte blik van verstandhouding met de vicepresident, die onbewogen naast hem zat, vervolgde hij: “Inmiddels hebben onze mensen al laten uitlekken dat de vicepresident in veiligheid is gebracht en zo spoedig mogelijk ingezworen zal worden.

Nu is het enkel wachten op de rechter en op een veilige verbinding met INN. Op deze manier slaan we twee vliegen in één klap. Alle burgers worden in alle openheid direct over de aanslag geïnformeerd, maar zullen meteen ook gerustgesteld worden als blijkt dat er binnen de kortste tijd een nieuwe president wordt ingezworen. Als het eenmaal zover is, zal de rest niet meer dan een peulenschil zijn. Dan gaan we...”

De bekende deun van INN onderbrak zijn monoloog. Op het hoofdscherm verscheen het al net zo bekende logo met de aankondiging van *breaking news*. Er werd een beeldvullende opname van het VN-gebouw getoond, vanwaar een dikke rookkolom opsteeg.

INN liet weten dat er zojuist aanslagen hadden plaatsgevonden op zowel het VN-gebouw als op het Witte Huis. De onderlangs lopende tekstbalk gaf aan dat er nog op een liveverbinding gewacht werd. Het werd Jimmy haast te veel toen hij Douglas op zakelijke toon verder hoorde praten.

“Dan gaan we dat akkefietje met die gassterren onderzoeken en zullen we de wereld laten weten wie er nu eigenlijk de baas is op deze aardbol.”

< 01.03

Als door een wesp gestoken, was Nakawe van schrik opgesprongen. Ze was ervan overtuigd dat Omie een hartaanval of beroerte had gekregen. Al in de startblokken om als de wiedeweerga hulp te gaan halen, werd ze door Kiniawe tegengehouden. Terwijl ze onverwacht krachtig werd vastgepakt, hoorde ze haar zeggen dat er niets aan de hand was? Dat ze moest kalmeren en rustig bij Omie moest gaan zitten?

Ze begreep er niets van, maar werd door Kiniawe gedwongen om haar aan te kijken. Een bruin en een blauw oog keken haar indringend aan. “Luister nou even, Nakawe. Het lijkt erop dat Omie niet goed geworden is, maar deze bewusteloze toestand is heel normaal wanneer ‘de gave’ geactiveerd is. Ik kan het weten, want ik heb het zelf ook meegemaakt. Er is geen pijn en er gebeurt verder niets vervelends met je. Deze toestand noemt Omie ISI, wat een afkorting van InnerSight is. Omies lichaam is hier bij ons, maar haar geest heeft nu contact met een ándere ‘Vrouw’. Een vrouw die mogelijk haar dochter is. Je moeder, dus.” Kiniawe fronste. “En daar begrijp ik helemaal niks van”, vervolgde ze nadenkend. “Jouw moeder is overleden, toch?”

Nakawe, die zich door haar terug op de sofa had laten drukken, legde Omies hoofd voorzichtig op haar schoot. Terwijl ze de dikke grijs doorschoten vlecht er netjes naast vleide, keek ze opzij naar Kiniawe, die intussen naast haar was komen zitten.

“Huh? Wat zeg je nu? Omie kan contact met geesten maken?” Kiniawe moest ze niet helemaal meer op een rijtje hebben. Wat ze eerder gezegd had, was behoorlijk vreemd, maar kon desalniettemin een heel redelijke verklaring zijn voor Omies bewusteloosheid. Maar dat haar oma met de doden kon praten?

Vreselijk ongerust dat Kiniawe zich vergiste, stond ze op het punt om alsnog hulp te zoeken, maar ook dit keer leek Kiniawe haar gedachten te kunnen lezen. Nog voor ze het besloten had, werd ze opnieuw tegengehouden.

“Nakawe! Blijf nou toch eens rustig zitten! Geloof me nou toch! Met Omie is verder niets aan de hand. Eerlijk. Het komt echt wel goed. We hoeven alleen maar te wachten tot het contact verbroken wordt. Dan wordt ze weer wakker en zal ze het je zelf uitleggen.”

Ze glimlachte haar geruststellend toe. “Kijk maar naar mij. Ik heb toch hetzelfde meegemaakt en met mij is nu toch ook helemaal niets aan de hand?” Kiniawe grinnikte. “Omie praat echt niet met geesten, hoor. ISI heeft helemaal niets met grafzerken en spoken te maken. Stel je voor. Onze Omie, een enge heks ...”, giechelde ze.

Bij het idee dat hun oma bij volle maan op de begraafplaats vreemde rituelen stond uit te voeren, moest Nakawe tegen wil en dank met haar mee lachen. “Maar toch”, begon ze even later weer ernstig, “waarom zei Omie dan ‘Ebilawe’?”

“Ik zou het niet weten”, antwoordde Kiniawe. “Toen mij hetzelfde overkwam en ik niet aanspreekbaar was, was ik me evengoed bewust van mijn omgeving. Ik bevond me in twee werelden, als het ware. Alsof ik twee lichamen had. Omie zei dat dat komt doordat ik bijzonder ben. Daarom was ik zomaar een paar uur van de wereld. Bij Omie werkt dat ISI heel anders, zei ze. Omie heeft alleen maar contact zoals je hebt als je met iemand belt. Als de verbinding wegvalt, komt ze meteen weer bij bewustzijn.”

Nakawe was heel Miquel vergeten en ze schrok er haast van toen hij ineens van zich liet horen.

“Wat bedoel je precies met dat ‘contact’, Kiniawe?”, vroeg Miquel nieuwsgierig. “Ik begrijp er eerlijk gezegd geen jota van.”

“Ja, nou, ik snap er zelf óók geen snars van”, zei Nakawe bitser dan ze bedoelde. “En al helemaal niet wat mijn moeder ermee te maken heeft. Ze is al jaren dood. Hoe zou Omie dan in ‘s hemelsnaam contact met haar kunnen hebben? Dat is domweg onmogelijk!” Verward en boos keek ze op Omie neer. Waarom werd ze nou niet wakker? In haar hoofd tolden wel tig miljoen vragen in het rond. Vragen waarop ze geen enkel antwoord wist te verzinnen.

“Hé, grote zus.” Kiniawe stootte haar zachtjes aan. “Ik weet hoe frustrerend het is om steeds maar weer geen antwoorden te krijgen. Ik weet óók nog niet alles. Omie zei dat ze me niet te veel kon vertellen, omdat de vijand op de loer ligt, maar...”

“Ik ben jullie vijand niet, hoor”, onderbrak Miquel haar met een van pijn vertrokken gezicht. “Van mij hebben jullie niets te vrezen.”

“Nee, nee, natuurlijk niet”, stelde Kiniawe hem haastig gerust. “Dat weten we wel, maar Omie ziet achter elke deur spionnen.”

Ze haalde verontschuldiging haar schouders op. “Maar waaróm? Ik zou het echt niet weten.”

Ze trok nog eens haar schouders op en Nakawe zag een nadenkende blik op haar gezicht verschijnen.

“Al sinds ik in het oerwoud voor de eerste keer plotseling door dat ISI overvallen werd, gedraagt Omie zich vreemd, en nadat ik haar verteld had wat ik had gezien, gedroeg ze zich nog eigenaardiger.

Bezorgd en in zichzelf gekeerd. Raar, dus.” Nakawe was het met haar eens. Dat klonk helemaal niet als hun Omie en ze wilde weleens weten wat het was dat haar normaal zo standvastige oma zo uit haar normale doen had gebracht. “Wat had je gezien dan?”, vroeg ze nieuwsgierig.

“Die eerst keer”, begon Kiniawe, “was nog maar een paar dagen geleden. Blijkbaar precies het moment dat jij tegen Hakon op botste.” Nakawe zag pretlichtjes in haar ogen verschijnen toen Kiniawe verder vertelde. “Wat een knappe, stoere man, Nakawe. Je weet wel wie je uitzoekt, hoor.”

“Ik heb hem niet uitgezocht!”, onderbrak Nakawe zich verdedigend.

“Het was gewoon een dom toeval!”

Kiniawe lachte. “Ja, ja. En dat moeten we allemaal geloven”, zei ze plagend.

“Op datzelfde moment dus”, begon ze opnieuw, zaten Omie en ik bij de piramide en werd ik door ISI overvallen. Ik had ineens geestelijk contact met iemand en blijkbaar was jij dat. Ik kon als het ware door jouw ogen kijken. Daarom weet ik hoe Hakon eruitziet. Maar er waren ook allerlei andere beelden. Van vroeger en van andere mensen. Ook zag ik een houten schip met een rood zeil en een ronde tafel met bankjes. Omie zou me nog uitleggen wat het betekende en hoe ik het moest interpreteren, maar voordat ze dat kon doen, zei ze, moest ze eerst iets van jou weten, Nakawe.”

Terwijl Nakawe zich afvroeg wat Omie daar nu weer mee kon bedoelen, vertelde Kiniawe verder.

“Dan de tweede keer. Dat was toen we het met die schoffies aan de stok hadden. Ik was zo kwaad en tegelijkertijd vreselijk bang bij het zien van die griezelige koppensnellers. Ergens halverwege hun afschuwelijke bezigheden moet ik me zo diep in mezelf hebben teruggetrokken dat ik zomaar in mijn hoofd met iemand contact kreeg. Het voelde precies zoals de eerste keer, maar nu was het veel intenser en duurde het langer. Ik weet zeker dat ik toen contact met Hakon gemaakt heb.”

“Met Hakon?”, riep Nakawe verrast. “Hoe kán dat en hoe wéet je dat?”

Terwijl ze onbewust over haar kriebelende rechterhand wreef, vroeg ze Kiniawe wat Hakon allemaal gezegd had.

“Helemaal niets”, antwoordde Kiniawe spijtig.

“Ik heb alleen door zijn ogen kunnen kijken.

Ik, eh, hij dus, lag op de grond en zag allemaal mensen die zo te zien erg ongerust op hem neerkeken. Ik kon voelen, ik wist gewoon, dat het zijn beste vrienden waren.”

Kiniawe trok haar voorhoofd in rimpels en dacht een moment na voor ze verder vertelde.

“Het waren allerlei verschillende types. Mannen, vrouwen en twee oude mensen waarvan ik zomaar wist dat het zijn opa en oma waren. Het was alsof ik televisiekeek. Zo helder.

Jammer genoeg bleef het daarbij. Ik kon alleen alles horen en zien. Het meest rare was nog wel dat ik steeds een vrouwenstem in zijn/mijn hoofd hoorde. Ze gaf telkens antwoord als iemand iets vroeg. Ze spraken onderling Engels en gek genoeg verstond ik alles. Heel vreemd allemaal. Ik had het sterke gevoel dat ik zou kunnen reageren, als ik maar wist hóe. Heel frustrerend, want wat ik allemaal zag, was behoorlijk...”

Omie, die plotseling haar hand vastpakte, deed haar op slag verstommen.

“Luister goed, meiden. Jij ook, Miquel. Er is iets vreselijks gebeurd.”

Omies stem stokte. Nakawe, die zag dat hun oma uit alle macht tegen haar tranen vocht, trok haar troostend tegen zich aan. Ze wiegde haar zachtjes heen en weer, tot ze voelde dat Omie haar emotie de baas werd.

“Omie”, begon ze voorzichtig. “Wat is er toch met u? Zo kennen we u niet. Wat is er toch gebeurd, dat u zo van streek bent? Heeft het te maken met de naam die u noemde? Uw dochter? Mijn moeder?”

Het laatste had ze zo zachtjes gezegd dat ze het zelf amper hoorde. Ze voelde dat Omie een paar maal heftig slikte voor ze antwoord gaf.

“Je krijgt straks je antwoorden, Nakawe”, zei ze berustend. “Geef me nu eerst je rechterhand.”

Met haar hoofd vol vraagtekens, deed Nakawe gehoorzaam wat Omie haar vroeg.

Zodra Omie haar hand vastpakte, voelde ze meteen de haar inmiddels zo bekende kriebeling in haar hand en achterhoofd opkomen. Een vreemde sensatie trok door haar lichaam en voor ze het wist, werd haar zicht wazig. Ze hoorde en voelde niets meer, waarna ze een andere wereld binnengleed.

< 01.04

In Florida, diep onder de grond van het Kennedy Space Center, leek de ‘cockpit’ wel in een mausoleum te zijn veranderd, zo intens was de stilte die er heerste.

In het diffuus pulserende licht dat de gassterren boven hun hoofden produceerden, doemden de gezichten van de twee aanwezigen spookachtig op.

Elk aan een kant van het bureau, zaten Rock en Oskar elkaar zwiingend aan te staren terwijl ze de volle betekenis van het bovennatuurlijke fenomeen tot zich lieten doordringen. En dat bovenop alles in een ochtend die al bol stond van zoveel bijzondere ontdekkingen en onverwachte ontwikkelingen, dacht Rock verwonderd.

Hij staarde in het vreemd oplichtende gezicht van Mirnat en trachtte de gevolgen te overzien van wanneer de wereld geconfronteerd zou worden met de wetenschap dat de mensheid niet meer alleen was. Dat er, op zijn minst, een andere intelligente soort in het onmetelijke universum bestond. Nee. Het zou niet goed gaan, wist hij. Er zou wereldwijd paniek en chaos volgen.

Daarbovenop kwam dan ook nog eens Oskars constatering dat ze met een fenomeen te maken hadden dat alle natuurwetten tartte.

Een fenomeen dat voor zover hij wist niet eens kon bestaan.

Hoe moest hij, als Commander in Chief van de CSA, hier in 's hemelsnaam mee omgaan, vroeg hij zich vertwijfeld af. Van welke kant hij het ook bekeek, hij besepte dat hij in een lastig parket was beland.

Hij kende het protocollenboek uit zijn hoofd, maar daarin was geen enkele leidraad te vinden over hoe te handelen bij ontdekkingen die door hun aardse wetenschap niet te verklaren vielen.

Elf dagen. Nog maar elf dagen, waarna de constellatie van gassterren vanaf de aarde, zelfs met het blote oog, voor iedereen zichtbaar zou zijn ...

Het gros van de mensheid zou hun schouders ophalen en zich met hun eigen besognes blijven bezighouden. Vele anderen echter, zowel

amateurs als een scala aan wetenschappers, zouden al gauw ontdekken dat de snelheid waarmee die 'nieuwe ster' zich ontwikkelde, niet te verklaren viel. Niet veel later zouden de media zich ermee gaan bemoeien en voor je het in de gaten had, zouden..."

De plotselinge, enorme geeuw die zijn collega produceerde, haalde hem uit zijn gedachten. Het werkte aanstekelijk. Ook hijzelf, die gewend was om regelmatige nachtdiensten te draaien, kon een geeuw niet onderdrukken.

Hij werd zich er ineens bewust van hoe moe hij was.

"Oskar", begon hij, "ik denk dat we het beste een pauze kunnen inlassen, voor we van vermoeidheid fouten maken." Mirnat was tenslotte de vijftig al gepasseerd en hij kon aan zijn gezicht wel zien dat de man bekaaf was.

"Hmm ... ik moet eerlijk bekennen dat ik je gelijk moet geven.

Ik ben een ochtendmens en twee nachten achter elkaar doorwerken, is me niet in de koude kleren gaan zitten. Ik probeerde mijn constatering te definiëren, maar krijg mijn gedachten niet helder op een rij.” Oskars neusvleugels trokken wit weg toen hij een nieuwe geeuw krampachtig onderdrukte.

“Dat is van later zorg”, stelde Rock hem gerust. “Wat het belangrijkste is, is jouw ontdekking op zich. Die is werkelijk briljant. Hoe ga je die noemen, denk je? Ik weet dat je bescheiden bent, maar ik vind echt dat je er je naam aan moet koppelen. Zoiets als het Mirnat-fenomeen of...” Oskar brak hem af en zei hoofdschuddend dat het nu wel even genoeg was. “Het lijkt me het beste dat we een uurtje gaan liggen, zodat we ons daarna uitgerust en wel met serieuzere zaken kunnen bezighouden.”

Hij stond op en vervolgde: “In Washington zullen ze nog wel een tijdje bezig zijn om de ontwikkelingen met betrekking tot die gassterren te verwerken, zodat we tijd genoeg hebben om mijn berekeningen te onderbouwen. Ik moet mijn stelling bewijsbaar maken, voor we ermee naar buiten treden en ... en ...”

Geschrokken zag Rock zijn gezicht krijtwit wegtrekken. “Oskar! Wat is er? Man! Zég dan wat!”

Hij sprong gehaast van zijn stoel en zag Oskar met een trillende arm ergens naar wijzen. In de verwachting dat er achter zijn rug een of ander apparaat door kortsluiting spontaan vlamgevat had, draaide hij zich bliksemsnel om. Gelukkig zag hij nergens rook of vuur en ving zijn neus ook geen verdachte geuren op. Speurend naar hetgeen Oskar zo had laten schrikken, viel zijn blik op het scherm van zijn laptop, die nog steeds het nieuws van INN doorgaf.

Hij vloog gehaast naar voren om het beter te kunnen zien en bleef meteen stokstijf staan.

Ongelovig keek hij naar de beelden die een opgeblazen deel van het VN-gebouw lieten zien. Vrijwel direct ging het beeld over naar de met brokstukken bezaaide hal waaruit een brancard gereden werd.

Tot zijn ontzetting las hij in de lopende tekstbalk ‘Ongekende aanslag op de democratie. Terroristen hebben het kantoor van de secretaris-generaal van de VN opgeblazen. Volgens onbevestigde berichten is Holyester daarbij omgekomen.’

< 01.05

In Noorwegen was hun taxi al een halfuurtje onderweg toen Hakon zich bewust werd van een maar al te vertrouwd gekriebel. O God, niet wéér ... Niet waar een vreemde bij was, dacht hij protesterend. Hij wenste met heel zijn hart dat het loos alarm zou zijn.

Zoiets konden ze nu absoluut niet gebruiken.

De rit was al vanaf het begin tegenvallend begonnen. Al vanaf het moment dat ze 'de slee' de oprit hadden zien indraaien. De chauffeur had zich aan alle kanten verontschuldigd voor het te kleine Japanse wagentje dat voor taxi moest doorgaan. Materiaalpech had hem doen besluiten om in dit geval de auto van zijn vrouw te gebruiken. "Vooral omdat de centrale zei dat er haast bij was", had de man tegen niemand in het bijzonder gezegd, terwijl hij hun bagage in de kofferruimte stouwde.

Er was inderdaad geen tijd genoeg geweest, waardoor hij nu met Holger achterin zat ingeklemd. Voorin was Tim al helemaal de pineut, want die zat met zijn lange lijf volledig vastgepind tussen het dak en de bijrijdersstoel van de Nissan Micra. Dat had hem er overigens in het geheel niet van weerhouden om een geanimeerd gesprek met de chauffeur te beginnen. Al snel waren beiden verwickeld in de technische details over de transmissie van het karretje, het zogenaamde Pientere Pookje.

Met een half oor luisterend naar die twee alsof de automatische schakeling van het karretje een soort van technisch wonder was, luisterde hij met zijn andere oor naar Holger, die over het wonderschone Thailand vertelde, waar zijn vriendin geboren was. Enthousiast weidde hij uit over de schoonheid van het land, de allemachtig sympathieke bevolking en hoe fabelachtig mooi je daar kon duiken.

Op het punt om over zijn eigen ervaringen in de Caribische Zee te vertellen, merkte Hakon dat zijn hand steeds erger begon te jeuken en dat de plek achter in zijn hoofd steeds hinderlijker begon te kriebelen. Hoe hij zich ook probeerde te verzetten, het hielp geen zier. De vrouwenstem die hem riep, werd snel luider, tot deze zijn hele hoofd in beslag nam. Heel duidelijk hoorde hij dat hij niet moest schrikken, zich niet moest verzetten en het gewoon over zich heen moest laten komen. Gewend aan de WORM, vroeg hij automatisch aan Sandra wat ze bedoelde. Prompt hoorde hij haar reageren.

"Wat bedoel je, Hakon? Ik heb niets tegen je gezegd."

Nu haar stem opdook, hoorde hij onmiddellijk het verschil. Snel vertelde hij Sandra dat een stem in zijn hoofd hem had geroepen en wat deze gezegd had.

"Je WORM heeft niets geregistreerd, Hakon. Ook SEC1 geeft niets aan. Desondanks komt het goed uit dat we elkaar spreken. Er heeft zich namelijk iets schokkends voorgedaan. Er is een aanslag..."

Ineens hoorde hij die andere stem, die erop aandrong om te luisteren. Tegelijkertijd hoorde hij Sandra.

“Dat is bijzonder. Ik hoor het nu ook.”

Intussen hoorde Hakon ergens ver weg Holger vertellen over het wonderlijke zeeleven dat hij gezien had en de enorme variëteit aan vormen en kleuren daarvan.

“Hakon”, begon de stem. “Ik heb weinig tijd om je alles uit te leggen, dus luister goed, alsjeblieft. Hoewel het je nu nog niet veel zal zeggen, ik sta bekend als dé Vrouwe van het Mayavolk *Liqyanawe*. Later zul je je dit gesprek herinneren en zal alles als vanzelf een begrijpelijk geheel vormen. Het enige wat ik van je vraag, is te ontspannen en te luisteren.

Je hebt al een keer in verbinding gestaan met Nakawe en Kiniawe. Het contact dat wij nu hebben, is vergelijkbaar. Wat zij echter niet beheersen - nog niet, tenminste - zal ik op mij nemen. Ik ga je voorzien van informatie over ons volk en de gaven die wij beheren. Deze informatie wordt op een speciale plaats in je lichaam opgeslagen, waarna ik in je geheugen een woord implanteer dat het zal activeren. Wanneer je dit woord in de toekomst hoort, krijg je automatisch toegang tot deze informatie en zal tevens de ‘gave’ worden ontsloten. Wees gerust. Behalve een moment van afwezigheid, zul je er lichamenlijk geen last van ondervinden.

Wanneer je in de toekomst de ‘gave’ wilt gebruiken, dien je je eerst in het Boek van Oorsprong te verdiepen. Daarin staat vermeld uit welke buitenzintuiglijke gaven de ‘gave’ bestaat. Een ervan ondervind je op ditzelfde moment: geestelijk contact tussen twee mensen die zich fysiek op grote afstand van elkaar bevinden. Naast dit alles moet je nu het volgende goed in je hoofd prenten. Zodra je ‘gave’ is geactiveerd en je de eerste drie elementen ervan onder controle hebt, moet je met Nakawe aan dé Tafel plaatsnemen. Voor zover ik weet, bevindt er zich een op het schip van je familie. Zorg dat jullie beiden zitten en elkaars rechterhand vasthouden. Tegelijkertijd moeten jullie allebei je linkerhand op de gouden bol leggen.”

De stem in zijn hoofd, die steeds indringender was geworden, klonk nu regelrecht bevelend.

“Lees de instructies in het Boek van Oorsprong en prent ze goed in je geheugen. De handleiding kun je vinden onder het hoofdstuk ‘De Tijd is daar’. Mijn eigen tijd is nu ten einde gekomen, Hakon. Zorg goed voor Nakawe en Kiniawe en probeer je vader op tijd te vinden. Hij zit gevangen onder de gouden piramide. Hij leeft, maar is verzwakt en kijkt uit naar je komst. Als het je lukt om er te komen, laat dan niets van je kennis blijken. Wat er ook gebeurt, vertrouw de Uitverkorenen niét. Aarzel niet om deze vijand uit te schakelen! Ik moet je nu verlaten. Het ga je goed.”

Onmiddellijk voelde hij de jeuk aan zijn hand toenemen en steeg het gekriebel in zijn achterhoofd tot een bijna niet te verdragen intensiteit. Intussen hoorde hij Sandra zeggen dat de draad actief geworden was en er informatie naar het eindpunt gestuurd werd. Hij wilde antwoorden, maar het lukte niet. Hij was te laat. Achter in zijn hoofd voelde hij een soort plop, waarna het om hem heen plotseling nacht werd, zijn gehoor uitviel en hij zich niet meer kon bewegen. Stram zat hij op de achterbank ingeklemd, en hij voelde dat Holger zich naar hem omdraaide. Die zal wel door Sandra zijn geïnformeerd dat er iets loos is, dacht hij nog.

Als op grote afstand hoorde hij de vrouw echoën:

“Niet denken, Hakon. Ontspan je. Het gaat nu beginnen.”

Tollend door het zwarte niets voelde hij een ongekende sensatie door zijn lichaam golven.

< 01.06

In de torenkamer van Slot Markland zag Bertrand tot zijn enorme plezier dat zijn ontdekking Marilyn niet heftiger had kunnen verrassen.

In haar knappe gezicht zag hij haar ogen tot maximale grootte opensperren en voor het eerst sinds ze elkaar kenden, maakte hij mee dat ze even helemaal niets wist uit te brengen. Uiterst tevreden met zichzelf bleef hij naar haar kijken, tot ze, wel twee hele seconden later, eindelijk haar mond opendeed.

“Tjezis, Bertie! Een nieuw orgaan in het menselijk lichaam ontdekken ... En dat ook nog eens op dezelfde dag dat Hakon plotseling door die vreemde visioenen geplaagd wordt. Wat een merkwaardig toeval!”

Bertrand knikte. Hij was het met haar eens dat het een opmerkelijke samenloop van omstandigheden was. Doch toevalligheden waren in het dagelijkse leven geen zeldzaamheid, hield hij haar voor.

“Enne, ik heb niet een niéuw orgaan ontdekt, Lynnie. Het heeft er natuurlijk altijd al gezeten, maar is tot nu toe door niemand ooit opgemerkt. Dat kon ook niet, want alleen hier kan men, ik dus, over jouw picobots en software beschikken. Je kunt dus stellen dat we deze ontdekking op ons gezamenlijke conto kunnen schrijven.”

Marilyns hartelijke lach schalde door de hightech ruimte. “Lieve Bertie, ik weet dat je geen streber bent en dat het je voornamelijk om de wetenschap zélf te doen is. Ik durf te wedden dat je niet kunt wachten om ermee verder te gaan.”

De genegenheid die ze voor hem voelde, klonk onmiskenbaar in haar stem door, wat hem deed glimlachen. Marilyn kende hem goed, dacht hij.

Desondanks had hij nooit geschroomd om zijn succes te aanvaarden. Succes bracht bekendheid en roem met zich mee, wat vervolgens geld in het laatje bracht. Zonder dat viel er weinig of niets te ontdekken. Gezien de hypermoderne apparatuur die hem omringde, scheen dat hier in ieder geval geen probleem te zijn.

“Ik zou inderdaad heel graag die ‘draad’ en dit ‘minibrein’ verder willen onderzoeken, zodat ik de samenhang ervan leer kennen en erachter kan komen of dit iets met Hakons toevallen te maken heeft. Ik wil dolgraag bewijzen dat het geen overblijfselen zijn zoals bijvoorbeeld onze blinde darm.”

Afgeleid vanwege een hijgend geluid dat achter hem opdook, draaide hij snel zijn stoel om. Met een laptop achteloos in zijn hand, was Pierre naar binnen gekomen. Aan het gehijg te horen, moest hij van ergens beneden naar hierboven zijn gerend.

“Prachtig resultaat. Nobelprijs waardig”, wist de slungelachtige computerexpert uit te brengen. Zonder verder commentaar liep Pierre naar de drie grote beeldschermen en bleef er gefascineerd voor stilstaan. Met zijn neus zowat tegen het derde scherm geplakt, stond hij stilletjes naar het ‘minibrein’ te turen. Hij ging met een vinger langs de omtrek van de grote hersenen, en Bertrand hoorde hem verwonderd mompelen hoe het mogelijk was dat zo’n nietig netwerkje een compleet lichaam kon besturen.

Dat ene gemompelde zinnetje was precies de vraag die hij zichzelf als tiener had gesteld. Het was de exacte reden waarom hij medicijnen was gaan studeren en zich in het menselijke brein had gespecialiseerd.

“Daar zeg je wat, Pierre. Hoewel iedereen er eentje heeft, staat haast niemand stil bij het feit dat hun brein een extreem complex geheel is. Zó belangrijk dat het door een dikke schedel moet worden beschermd.

Die weke grijze massa erbinnen is opgebouwd uit vele tientallen miljarden zenuwcellen, neuronen, die elk in verbinding staan met enorme aantallen andere. Samen met het ruggenmerg regelen ze het gehele zenuwstelsel binnen het menselijke lichaam.”

Enthousiast vertelde hij dat diezelfde zenuwcellen ervoor zorgden dat de mens kon waarnemen en op verschillende manieren informatie kon verwerken. Dat ze daarnaast alle bewegingen, zowel bewuste als onbewuste, regelden. “Zelfs als we slapen, blijven ze continu alle homeostatische lichaamsfuncties zoals ademhaling, bloeddruk en lichaamstemperatuur controleren.

En dat is nog niet eens alles, want ons brein is de bron van cognitie, logisch denken, verbeelding, creativiteit, emotie en het geheugen.”

Inmiddels keek Pierre hem door zijn brillenglazen uilchtig aan.

“Een ingewikkeld gebouwde computer, dus eigenlijk.”

Hij wees op zijn laptop.

“Heel wat ingewikkelder”, was Bertrand het met hem eens. “En het bijzondere is: al beslaan de menselijke hersenen slechts twee procent van het lichaamsvolume, ze gebruiken een tienvoud aan zuurstof vergeleken met de rest van het lichaam, en verbruiken daarbij ook nog eens een kwart van de totale energie. Daarbij stroomt ook nog eens twintig procent van het bloed voortdurend naar de hersenen. Dat op zich geeft al aan hoe belangrijk ze zijn.”

Ineens werd Bertrand zich ervan bewust dat hij zich door zijn fanatisme had laten meeslepen en dat hij zich nu maar weer moest gaan bezighouden met het raadsel dat zo overduidelijk op het derde beeldscherm prijkte.

“Hoe complex ook”, besloot hij zijn korte college, “elk orgaan in het lichaam dient een doel. Ik ga ervan uit dat ook de ‘draad’ en het ‘minibrein’ een functie hebben.”

Terwijl Pierre intussen bij hem aan het bureau ging zitten, bekende Bertrand dat hij in de laatste tien jaar maar weinig vooruitgang geboekt had wat de precieze werking van het brein betrof.

“Hoewel ik een tijdje geleden een eigen onderzoeksproject ben begonnen, komt de huidige uitdaging”, hij knikte kort naar de drie beeldschermen, “dus als geroepen. En dat niet alleen. Omdat ik hier over unieke hulpmiddelen kan beschikken, wil ik mijn eigen project aan het onderzoek toevoegen. Dit zou namelijk best weleens de basis voor een doorbraak kunnen vormen.”

Hij keek van Pierre naar Marilyn en liet hun weten dat het object dat hij recent had onderzocht, betrekking had op een uitvinding van de 21e eeuw.

“Niet een van jou, Lynn timer, maar een handzaam ding dat veel overeenkomsten heeft met onszelf.”

Hij ging relaxed achterover zitten en keek Marilyn aan. “Enig idee wat ik bedoel?”

< 01.07

Na Nakawes bitse uitval had Miquel zichzelf wijselijk op de achtergrond gehouden en zich verder nergens meer mee bemoeid. Niettemin hield hij zijn oren gespits en bleven zijn ogen onafgebroken op de dames gericht. Hij moest er niet aan denken dat hem ook maar een kleinste kleinigheid zou ontglippen.

Stil en bewegingsloos keek hij toe hoe Nakawe haar hand naar de oude vrouw uitstak.

Waarom Kiniawe zich volledig op haar oudere zus concentreerde, begreep hij pas toen de oude vrouw Nakawes hand vastpakte.

Meteen leek Nakawe te verstijven, om een moment later slap opzij te zakken. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, ving Kiniawe haar direct op, om haar vervolgens moeiteloos in evenwicht te houden. Bang dat hem ondanks alles toch nog iets ontgaan was, was hij tamelijk opgelucht dat Kiniawe er blijkbaar ook niets van begreep. Met haar arm om Nakawes schouder geslagen, keek ze de oude vrouw bezorgd aan.

“Gaat het wel goed met Nakawe, Omie? Ik had verwacht dat ook u in ISI zou gaan.”

“Normaliter wel, kind”, was het rustige antwoord. Miquel zag het gezicht van de oude vrouw droevig vertrekken. “Maar dit is een bijzondere gebeurtenis”, vervolgde ze zachtjes. “We laten haar met rust, ze mag niet gestoord worden.” De oude vrouw zweeg en leek in gedachten verzonken, tot ze zichtbaar tot een besluit kwam. “Ik denk dat het niet lang zal duren voor ze eruit komt. Daarna zal ik jullie drie bijpraten.”

Miquel ging onrustig verzitten en stak voorzichtig een vinger onder het verband dat om zijn hoofd gewikkeld zat. De huid eronder jeukte verschrikkelijk en hij moest moeite doen om niet alles van zijn lijf te rukken. Naar zijn gevoel zat hij al urenlang op die verdomde rotstoel te wachten tot er iets zou gebeuren, maar de dames zaten domweg zwijgend te wachten. Te kijken naar Nakawe, die erbij zat alsof ze van verveling was ingedut. Hij zag haar ogen achter haar oogleden druk heen en weer bewegen en er verscheen een droevige trek op haar gezicht. Haar lippen trilden en over haar wang gleed een enkele traan als een langgerekte druppel naar beneden.

Met een voorzichtige vinger veegde Kiniawe deze weg. “Weet u het zeker, Omie?”, hoorde hij haar fluisteren. “Ze heeft verdriet. Zouden we haar niet liever wakker maken?”

Even vergat hij zijn misère en hij sloeg de vrouwen belangstellend gade. De oude vrouw zei niets, maar gaf met een vingergebaar te kennen dat ze moesten zwijgen en blijven wachten. Miquel zuchtte. Nóg langer wachten. Hij verveelde zich gigantisch.

Noodgedwongen hield hij zich gedeisd, tot hij het bijna niet meer uithield. Na een minutenlange stilte die hem als een eeuwigheid voorkwam, sloeg Nakawe eindelijk haar ogen op. Halleluja! Gespannen leunde hij voorover, in de hoop nu eindelijk iets wijzer te worden. Alsof ze wakker geschrokken was uit een vreemde droom, keek Nakawe de oude vrouw verward aan.

“Wat zitten jullie me aan te kijken? Waar hadden we het ook alweer over?” Een trieste blik gleed over haar gezicht. Ze fronste. “Wacht even”, zei ze verwonderd.

“Er is iets raars gebeurd. Ik weet nog, Omie, dat u mij vroeg om uw hand te pakken. Daarna is het wazig. Ik heb nu alleen een verschrikkelijk droevig gevoel. Het voelt alsof ik een van jullie heb verloren.”

Ze keek beurtelings van Omie naar Kiniawe en weer terug naar Omie.

“Maar jullie zijn allebei hier. Ik begrijp er niets van.”

God, wat was ze prachtig, zoals ze met grote vragende ogen de oude vrouw aankeek, dacht hij bij zichzelf. Wat jammer dat Nakawe hem nooit zou toebehoren ...

“Omie? Waarom kan ik me niets herinneren? Weet ú misschien wat er gebeurd is?”

Jezus, wat was die ouwe taart traag, dacht hij geërgerd. Waarom moest ze in ‘s hemelsnaam zo lang wachten voor ze een antwoord kon geven?

De oude vrouw leek iets van zich af te moeten schudden voordat ze haar rug rechtte en haar mond opendeed. Ineens keek ze hem en haar kleindochters akelig intens aan. Onder het verband voelde hij zijn huid in kippenvel veranderen.

“Luister goed, meiden. Jij ook, Miquel.

Zoals ik eerder al gezegd heb, is er dus iets vreselijks gebeurd.” Met intens dwingende ogen vertelde ze dat haar dochter zojuist was overleden. In de griezelig heldere ogen, die helemaal niet in het oude gezicht leken te passen, zag hij haar Nakawes hand stevig vastpakken. “Jawel, Nakawe. Het is nu definitief. Je moeder is nu helaas niet langer onder ons.”

Voor ze haar kleindochter de kans gaf om te reageren, sprak ze direct verder. “Ik moet nu eerst voorzorgsmaatregelen treffen. Kom mee, allemaal, dan zal ik jullie zo goed mogelijk bijpraten over de geschiedenis van ons volk en waarom we hier beland zijn.”

Resoluut stond ze op en ging ze hen voor.

< 01.08

Verkramppt en met stijf gesloten ogen en een torenhoge hartslag lag Gideon op de koude marmeren vloer enigszins bij te komen. Wat was hij af en toe toch een stommeling, verweet hij zichzelf. Hij had van tevoren kunnen weten dat zijn blik in de diepte hetzelfde effect zou hebben als vanaf een hoogte naar beneden kijken. Nog stommer was het om je smartphone uit je vingers te laten glippen, sukkel, zei hij in gedachten tegen zichzelf.

Zich er terdege van bewust dat iedereen binnen de kortste keren zou weten dat hij een handicap had, besefte Gideon dat hij dat nooit of te nimmer kon toegeven.

Hij hield zich met een hand stevig aan de rand vast en dwong zijn onwillige ogen open.

Voorzichtig keek hij door de steeds grotere kieren en zag opnieuw die verschrikkelijke diepte. Terwijl hij zijn hart tegen zijn ribben voelde roffelen, liet hij zijn blik langs de ronding van de wanden gaan. Dit was geenszins een tunnel, zag hij nu. Het was een put. Een griezelig diepe put. De lange, naar beneden lopende ijzeren ladder die met grote haken aan de ronde muur was bevestigd, kon zelfs hem niet ontgaan. Hoe diep de put was, kon hij met geen mogelijkheid bepalen, alleen dat deze aanzienlijk moest zijn. Vechtend tegen de duizeligheid die hem continu dreigde te overvallen, tuurde hij langs de ladder, tot deze ver beneden hem door de duisternis werd opgeslokt.

De laatst zichtbare sport moest op zo'n twintig meter zitten, schatte hij. Verder viel er niets meer te zien.

Opgelucht volgden zijn ogen de ladder weer omhoog. Hij wilde al achteruit kruipen om er zover mogelijk bij vandaan te komen, toen hij nog iets anders zag. Op ongeveer een meter onder de putrand bevond zich in het rond een onopvallende ring. Hij keek wat beter en constateerde dat het er zelfs een tiental waren, die op regelmatige afstand van elkaar in de wand gemonteerd waren. Dat was dan ook meteen het laatste wat hij zag.

Hij voelde een stel sterke handen die hem bij de enkels pakten, waarna hij bij de rand werd weggetrokken en door nog meer handen rap op zijn rug werd gedraaid.

Gedesoriënteerd sloeg hij zijn ogen op, om recht in de koepel van de Pilarenzaal te kijken.

Vol verbazing bleef hij bewegingloos liggen, omdat de sterrencombinatie oplichtte alsof het de neonreclame van een nachtclub was. Het heldere licht verjoeg op slag alle gedachten aan peilloze diepten en de panische angst om erin te vallen.

Gideon voelde zijn hartslag tot rust komen en zijn spieren ontspannen. Wat hem betrof, bleef hij gewoon nog een tijdje naar boven liggen kijken. Jammer genoeg werd dat plezier hem niet gegund. Het zicht op de constellatie werd hem aan alle kanten ontnomen door de inquisiteurs die in een kring dicht om hem heen kwamen staan. Met een mengeling van verbazing, bezorgdheid en ongeloof stonden ze hem aan te staren. De Hollandse knielde bij hem neer en legde bezorgd een hand op zijn schouder.

“Adjutant! Wat gebeurde er? U lag een paar minuten bewegingloos die diepte in te staren. Het was slim om uw smartphone naar beneden te gooien, want zo kon Thomas op zijn tablet de beelden ervan perfect volgen.

Hoewel uw smartphone behoorlijk diep naar beneden is gevallen, op de bodem neerkwam en zijdelings door een of andere opening stuiterte, doet hij het nog steeds. Er moet hulp vanuit de hemel zijn gestuurd, want het is precies in een goede positie blijven liggen. Thomas zegt dat het nog steeds spectaculaire beelden uitzendt.”

Terwijl zijn hersenen haar verhaal registreerden, dacht Gideon snel na. Voor hij ook maar een woord zou uitspreken, moest hij eerst een logische verklaring bedenken om zijn hoogtevrees te verhullen. Zijn zwijgen maakte dat de Hollandse nog bezorgder op hem neerkeek.

“Kunt u zeggen wat u mankeert, adjudant?”, vroeg ze weifelend. “Heeft u pijn? U lijkt met stomheid geslagen en uw gezicht ziet krijtwit. Haast alsof u de duivel in eigen persoon heeft gezien.”

Voorzichtig legde ze haar hand op zijn voorhoofd. Een plezierig warm aanvoelende hand, merkte hij.

“U voelt erg koud en bezweet aan”, begon ze. Met haar andere, net zo plezierig aanvoelende hand begon ze zachtjes zijn gezicht te masseren, om bij zijn slapen te eindigen. “Zegt u alstublieft wat we kunnen doen”, besloot ze met een vertwijfelde blik.

De zo weldadig aanvoelende, draaiende bewegingen van haar handen hadden niet alleen zijn gezicht weten te ontspannen, maar tevens de grijze cellen achter zijn voorhoofd op een rijtje gezet. Alsof de Hollandse een knop had weten om te zetten, wist hij ineens hoe hij zich uit zijn preciaire situatie kon redden.

Hij deed zijn mond al open, maar werd, voor hij de kans kreeg de eerste verstaanbare klanken te produceren, plotseling overstemd door een aangroeiend aantal kerkklokken.

Versterkt door de perfecte akoestiek van de koepel, galmde hun beieren oorverdovend door de Pilarenzaal.

< 01.09

Bertrand vouwde ontspannen zijn handen achter in zijn nek en sloeg zijn benen over elkaar alsof hij zich erop instelde een lange tijd op antwoord te moeten wachten.

“En? Pierre? Marilyn? Of jij, Sandra? Jij zou het zeker moeten weten.” Van drie kanten tegelijk werden er drie verschillende oplossingen op hem afgevuurd: Sandra’s “computer”, Marilyns “pc, natuurlijk” en Pierres “laptop”.

Quasi zwaar teleurgesteld, trok hij zijn benen terug en liet hij zijn hoofd naargeestig heen en weer gaan.

“Hoe is het mogelijk dat jullie bollebozen het álle drie fout hebben? Het is nog wel zó voor de hand liggend.

Met een zo treurig mogelijke blik liet hij ze weten dat het juiste antwoord niets anders kon zijn dan de hedendaagse smartphone. “Dat simpele dingetje waarvan er inmiddels miljarden in omloop zijn”, vervolgde hij. “Jullie zijn zodanig aan enorm ingewikkelde vraagstukken gewend dat jullie niet meer zien wat er open en bloot voor je neus ligt.”

Omdat hij aan Marilyns gezichtsuitdrukking wel kon zien dat ze op het punt stond om een pittig debat met hem aan te gaan, sprak hij snel door.

“Ik zal even uitleggen hoe ik op het idee gekomen ben. Een jaar of vier geleden zag ik een documentaire over wijlen Steve Jobs en Apple. Daarin zat onder andere een gedeelte dat over het ontstaan van de eerste iPhone ging. Hoewel het allemaal hoogst interessant was, stond ik er verder niet bij stil.

Toch moet het ergens in mijn achterhoofd zijn blijven hangen en heb ik onbewust het een en ander met elkaar in verband gebracht. Een paar weken later schoot ik namelijk 's nachts wakker en liet het beeld dat op mijn netvlies achtergebleven was me niet meer los. Ik realiseerde me dat de wijze waarop een mens functioneerde, op vrijwel alle punten overeenkwam met een smartphone. Zowel het primaire besturingssysteem als ook de geïnstalleerde applicaties en mogelijkheid om in verbinding te staan met andere, zeg maar soortgenoten.

Ik heb zojuist verteld wat onze hersenen allemaal voor ons regelen en als je dan bedenkt wat een smartphone vandaag de dag allemaal kan ... Het bezit vele van de functies die onze eigen hersenen voor hun rekening nemen. Misschien wel meer, zelfs. Ga maar na.”

Hij telde op zijn vingers. “Een geheugen, beeld en geluid opnemen, het weergeven daarvan, informatie opslaan en ordenen, informatie opzoeken. Zelfs tips geven om gezochte informatie sneller te kunnen vinden. Sneller dan een mens voor mogelijk houdt en in hoeveelheden die wij mensen amper kunnen bevatten. Wat mensen niet eens kunnen, kan een smartphone met het grootste gemak. Het hoeft nooit te slapen. Zolang het energie heeft, zeg maar voldoende gevoed wordt, kan het 24 uur per dag, 7 dagen in de week een veelvoud van taken blijven uitvoeren.”

Bertrand glimlachte. “En een heel bijzondere functie die daar nog bijkomt, men zou het haast vergeten, je kunt er over de hele wereld mee communiceren met anderen. In vele gevallen zelfs met een live videoverbinding.”

Nu hij zo geanimeerd zijn tot nu toe niet zo vlottende, eigen project presenteerde, viel hem nog iets te binnen.

“Dat Hakon tijdens zijn black-outs met iemand op afstand in contact stond, is bij nader inzien niet eens zo bijzonder. Zonder enig nadenken doet het grootste deel van de wereldbevolking dit al langere tijd met een plat doosje digitale hersenen.”

Wat Marilyn's commentaar hierop was, kon hij niet verstaan, omdat Pierre tegelijkertijd zijn mening zat te verkondigen. Hulpeloos hief hij zijn handen op. Zijn gebaar werd niet misverstaan, waarop beiden meteen weer stilvielen.

“Als ik mijn verhaal even mag afmaken?” Marilyn en Pierre gaven lachend te kennen dat hij verder kon praten.

“Zolang de mens bestaat, is deze bezig met het ontwikkelen en construeren van toepassingen om de fysieke en mentale belasting te verminderen en mogelijkheden tot geestelijke verrijking te creëren. Aan de basis daarvan staan ontdekkingen als de vuursteen en het wiel. Door de eeuwen heen heeft de mensheid zich, met horten en stoten weliswaar, steeds verder ontwikkeld.

Nog geen dertig jaar geleden werd in de Verenigde Staten de basis gelegd van de huidige smartphone, waaruit een regelrechte hype is ontstaan. Voor heel veel mensen is het haast een onderdeel, een verlengstuk, van zichzelf geworden. Toen die eerste zogenaamde smartphone van IBM in 1994 op de markt kwam, was het niet veel meer dan een veredeld mobieltje. De IBM Simon Personal Communicator, zoals het apparaatje genoemd werd, was een combinatie van een mobiele telefoon en een Persoonlijke Digitale Assistent (PDA) in één toestel.

Nu, ruim vijftientwintig jaar later, zou ik zeggen dat de naam smart'*phone*' de lading niet meer dekt. Het is geëvolueerd naar een smart'*brain*'. Als je ziet hoe snel die eerste smartphone zich tot de huidige versie heeft ontwikkeld, kun je niet anders dan je afvragen wat het over een jaar of twintig wel niet allemaal moet kunnen.

Stel je eens voor dat elk toestel een mini-Saundra zou bevatten en via die WORM van Marilyn met ons brein zou kunnen communiceren. Ik zie ongekende mogelijkheden. Het lukt jullie nu zelfs al om beelden op de oogzenuw te projecteren. Hoe groot is dan de stap dat het andersom ook zou kunnen functioneren? Dat men dus via een smartphone, eh, ik bedoel natuurlijk *smartbrain*, vanuit onze hersenen beeld en geluid zou kunnen verzenden?

Ook van datgene wat eventueel al langere tijd in ons geheugen ligt opgeslagen. Dat je bijvoorbeeld een jeugdherinnering als een videofragment aan anderen kunt laten zien, in plaats van het te vertellen. Oplossingen vinden om zoiets mogelijk te maken, is de kern van mijn onderzoeksproject.”

< 01.10

De opgewonden kreet van de non die zo abrupt de kapel binnengestormd was, had onder de aanwezige zusters een golf van opgewonden gefluister veroorzaakt.

Dat dé Vrouwe vanmorgen voor het eerst gesproken had, was al bijzonder, maar een tweede keer? Op één dag? Voor zover de Moeder-Overste het wist, was zoiets nog nooit eerder voorgekomen.

Opgewondener dan ze wilde toegeven, stuurde ze de non die de boodschap gebracht had linea recta terug. "Dé Vrouwe mag niet, en zeker nu niet, alleen gelaten worden", had ze er kortaf aan toegevoegd. Terwijl ze resoluut alle gedachten aan het aanstaande hoge bezoek uit haar hoofd bande, had ze haar habijt opgetrokken om de non, zo snel als haar oude benen toestonden, te kunnen volgen.

Ze was al halverwege toen het haar opviel dat het aantal nonnen dat achter haar aankwam flink gegroeid moest zijn. Het hoge tempo waarin ze zich voortbewogen, deed hun lange rokken ruisen en hun voeten door de stille gangen roffelen. Het uitzonderlijke nieuws moest als een lopend vuurtje door het hele klooster zijn gegaan, realiseerde ze zich. Hoewel ze het deels ergerlijk vond dat haar zusters hun taken blijkbaar hadden gelaten voor wat het was, had ze er aan de andere kant ook begrip voor. Toch kwam het slecht uit dat het uitgerekend nu had plaatsgevonden. Juist nu er zulk hoog bezoek verwacht werd.

Wensend dat ze vijftien jaar jonger en een stuk sneller was, bereikte ze uiteindelijk de kamer van dé Vrouwe. Hijgend stapte ze naar binnen, om vervolgens stokstijf te blijven staan, happend naar lucht. De schrik sloeg haar om het hart toen ze ongelovig naar het bloederige tafereel staarde dat voor haar lag. Het was haast alsof iemand een grote pot rode verf over het bed had leeggestort. Zo rood als het bed was, zo wit was het gezicht van de non die haar nu met een vertwijfelde blik paniekerig en handenwringend stond aan te kijken.

"Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd?", vroeg ze totaal verbijsterd.

"Hoe is dit in godsnaam mogelijk?" Onbewust stak ze een priemende vinger naar de non uit en haar ogen spuwden vuur. "Dat jij, uitgerekend jij, aan wie de zorg voor dé Vrouwe was toevertrouwd, zó hebt kunnen falen!"

Ze liet haar blik over het bed en de vloer eronder gaan, maar zag zo gauw niets dat dit drama zou kunnen verklaren. "Wie heeft dit gedaan en hóe?", riep ze de non toe.

"Ik ... Ik weet het niet, eerwaarde moeder. Niemand is bij haar geweest, het gebeurde spontaan."

Even was ze met stomheid geslagen. "Spontáan? Dit gebeurde spontáan?" Zoiets kon absoluut niet spontaan gebeuren.

Er werd iets verzwegen. Daar was ze van overtuigd. Ze schudde haar hoofd. “Nee, nee. Vertel me gewoon wát je hebt gedaan ... of nagelaten.”

Ze gebaarde naar de bloederige toestand. “Zoiets gebeurt niet vanzelf.” Volledig overdonderd deed de non een stapje opzij. “Eerwaarde moeder”, piepte ze benepen, “niéts! Eerlijk waar, helemaal niets. Ze zweette nogal, dus ik heb een doek gepakt om haar voorhoofd af te deppen. Ik was al een paar minuten bezig terwijl ze voortdurend allerlei onsamenhangende woorden mompelde.”

“Zoals?”

“Allemaal losse, onbegrijpelijke flarden. Ze had het over spionnen, dat ze moesten oppassen en dat de tafel het geheim bevatte.”

Spionnen? Tafel? Gehéim? Geërgerd dat ze zulke onzin moest aanhoren, spoorde ze de zuster aan om woordelijk te herhalen wat dé Vrouwe nu echt gezegd had.

“Dat kan ik niet, eerwaarde moeder. Het meeste was niet te verstaan. Het enige dat ik verder nog uit haar gebrabbel kon opmaken, is dat ‘hij nog in leven is’ ... en, u zult het niet geloven, maar het leek er heel erg op dat ze met iemand in gesprek was en van diegene afscheid nam. Op het laatst fluisterde ze alleen nog. Ineens hoorde ik haar duidelijk zeggen ‘dat hij onderweg was’ en begon ze spontaan te bloeden. Met de doek die ik al bij me had, probeerde ik haar polsen af te binden, maar dat hielp niet. Ik kon het niet doen ophouden en voor ik het wist ...” Radeloos brak ze in tranen uit. “Ze is dood. Dé Vrouwe is dood.” Snikkend viel ze op haar knieën en ze begon kreunend van ellende te bidden.

Heilige Maria. Wat een toestand. Gelovig als ze was, had ze zelf ook het liefst in gebed steun gezocht, maar als Moeder-Overste moest ze, zeker op een moment als dit, juist extra sterk zijn. Ze vermande zich, pakte de zuster stevig vast en trok haar omhoog. Ze schudde haar net zo lang door elkaar tot ze weer bij zinnen was. Meelevend legde ze haar handen om het betraande gezicht, wat haar er echter niet van weerhield om haar bevelend aan te spreken.

“Rouwen komt later. Zeg me nu haar volledige laatste zin. Daarna ga je je terugtrekken en maak je een rapport van wat er is voorgevallen. Schrijf alles zo uitgebreid mogelijk op. Woordelijk. Letter voor letter, met elke punt en komma.” Ze liet het gezicht los, maar liet de zuster nog niet gaan. “Voor je gaat, vertel je me wat dé Vrouwe als laatste precies gezegd heeft.”

De zuster knikte en dacht na. “Het laatste wat dé Vrouwe zei, was erg zacht, fluisterend en hakkend, maar volgens mij zei ze: ‘De vader leeft nog, de zoon is onderweg. Tot ziens, moeder. Let op mijn schat.’

Het allerlaatste wat ik opving, leek op ‘akon, akkon, hakkon’, of zoiets. ‘Die heeft de gave.’ Toen spoot ineens het bloed uit haar polsen.”

< 01.11

Jimmy had zich zoveel mogelijk coöperatief opgesteld zonder direct op de voorgrond te treden of uitspraken te doen waar hij niet achter stond. Naarmate de tijd vorderde, zag hij Douglas’ draaiboek op de schermen steeds gedetailleerder tot leven komen.

Nu al, amper tien minuten na het middaguur, liet het grootste scherm de staat van paraatheid van de strijdkrachten zien. Hoewel deze hele situatie hem van geen kanten aanstond, keek hij geïnteresseerd naar de getoonde informatie. Nagenoeg de gehele krijgsmacht had bevestigd dat ze de wapens geladen hadden en met de vinger aan de trekker op orders wachtten.

De sneltreinvaart waarmee Douglas en zijn generaals dat voor elkaar hadden weten te krijgen, verbaasde hem hogelijk.

Op een van de andere schermen werden alle berichten getoond die de gezamenlijke inlichtingendiensten verzamelden. Het duurde niet lang voor het beeld overliep met bezorgde vragen vanuit alle delen van de wereld. Vrijwel alle binnenkomende meldingen betroffen de aanslag op het VN-gebouw, de toestand van Holyester en waarom het Witte Huis zich nog steeds in lockdown bevond.

Niemand kon bevroeden welk drama zich hier had afgespeeld, dacht hij mismoedig, maar dat zou waarschijnlijk niet lang op zich laten wachten. Somber overdacht hij de consequenties.

Als nationale veiligheidsadviseur was hij uitstekend op de hoogte van de procedures wanneer het niveau van DEFCON werd opgeschroefd. Een hoop heisa, een berg werk en vele bezorgde mensen. DEFCON1, in dit geval niet eens terecht, zou alleen al bij al het normale personeel, dat inmiddels het alarm ontvangen had, geweldig veel stress veroorzaken.

En wat te denken van de gewone man, die binnenkort zou ervaren dat hun president was vermoord? Reken maar dat er een massa herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog en Vietnam opnieuw boven zouden komen, extra aangewakkerd door de sirenes die overal zouden gaan loeien.

Een sinistere en angstige tijd voor iedereen.

Daarnaast was hij er helemaal niet gerust op dat Douglas’ draaiboek precies zo zou lopen als de man het voor zich zag. Uit ervaring wist hij dat elke actie een tegenreactie oproep en deze coup zou best weleens helemaal verkeerd kunnen uitpakken. Buiten vele goede bondgenoten had Amerika een paar zeer gevaarlijke vijanden.

Het was nog maar de vraag hoe die zouden reageren. Het was niet ondenkbaar dat een of ander nerveus geworden staatshoofd dacht zijn slag te kunnen slaan.

Huiverend bij de rampspoed en ellende die hij in gedachten al voor zich zag, kreeg hij een steeds grotere hekel aan zichzelf. Wat had hij zich gemakkelijk door dit stelletje van zichzelf overtuigde egotrippers laten manipuleren.

Toen de grote man zelf naar hem toeliep, wenste hij vurig dat hij zichzelf in de vloer kon laten wegzinken.

Met een brede, tevreden grijns tikte Douglas hem amicaal op de schouders. "Jimmy, kerel", begon hij joviaal, "ik heb zojuist de bevestiging ontvangen dat INN elk moment live kan gaan.

Ze zullen openen met een korte samenvatting van de dramatische aanslagen, waarna ze beelden van de opgetrommelde strijdkrachten laten zien, met bijpassend commentaar. Daarna zullen ze ons te woord staan, zodat de volgende stap van het draaiboek kan worden uitgevoerd." Douglas' grijns werd zo mogelijk nog breder en met een gebaar naar de beeldschermen, verkondigde hij zelfverzekerd dat alles werkelijk op rolletjes liep. "Zoals je wel kunt zien, hebben we alles goed onder controle."

Om te zorgen dat Douglas niets aan hem kon merken, knikte Jimmy instemmend. "Ik ben onder de indruk, Douglas, maar vertel me eens hoe het jullie gelukt is om deze Situation Room helemaal buiten beeld te houden. Het moet een enorme klus zijn geweest om dat voor elkaar te krijgen."

Klaarblijkelijk beviel de bewonderende toon waarop hij had gesproken Douglas wel.

De man trok er een stoel bij en nam daar ontspannen op plaats.

"Alweer een staaltje patriottisme waar we trots op kunnen zijn", begon Douglas op belerende toon. "Aan de ene kant was het eenvoudig. Het begon al tijdens de tweede Rode Angst (*Red Scare*), de periode van het McCarthyisme.

Een tijd waarin een panische angst ontstond voor communistische invloeden die in onze trotse natie voet aan de grond dreigden te krijgen. Door de Chinese Burgeroorlog (1949) en de Koreaanse Oorlog (1950-1953) werd dit nog eens flink aangewakkerd. Dit in combinatie met de wetenschap dat de Sovjets sinds 1949 over de atoombom beschikten, had onder andere tot gevolg dat heel wat Amerikanen een schuilkelder gingen bouwen.

Het was in die tijd dat mijn toenmalige voorganger er in het geheim een paar heeft laten aanleggen. Tegelijkertijd groeide onze beweging, wat niet verwonderlijk is.

Zoals je dondersgoed weet, Jimmy, kenschetst oorlog de mensheid. Sinds mensenheugenis bestrijden we elkaar.”

Douglas grinnikte.

“Op onze planeet wordt er continu oorlog gevoerd en daarin zijn wij, de strijdkrachten, nu eenmaal experts.”

Bij het zien van Douglas' trotse gezicht voelde Jimmy een golf van onbehagen door zich heen gaan. Hij voelde zich meer dan ongemakkelijk, maar kon niet anders dan Douglas blijven aanhoren. “Dus toen de presidenten steeds meer praatjes begonnen te krijgen”, sprak Douglas laatdunkend door, “en een eigen koers gingen varen, zoals tijdens de Cubacrisis in de jaren 60, was het ons duidelijk. We moesten een systeem ontwikkelen om niet meer afhankelijk te zijn van dit soort burgerlieden.

Een potje acteren of een redelijk partijtje golf kunnen slaan, is natuurlijk geen garantie dat ze weten waar ze in de echte wereld mee te maken hebben.”

Douglas zweeg, ging verzitten en moest kennelijk even nadenken voor hij verder sprak.

“Gaandeweg is er een tweede commandostructuur ontstaan en enige tijd daarna werd het idee geopperd om een geheime tweede Situation Room te creëren, voor het geval we daadwerkelijk ondergronds moesten opereren. Dat idee is uitgegroeid tot hetgeen we hier nu hebben.”

Er verscheen zo'n enorme zelfvoldane blik op Douglas' gezicht dat het Jimmy grote moeite kostte om zijn eigen gezicht in de plooi te houden. Alsof de hele ruimte alleen hem toebehoorde, gebaarde Douglas breed om zich heen. “Ik heb de laatste tien jaar gebruikt om dit uit te breiden en helemaal operationeel te maken”, vertelde hij verder.

“De hedendaagse techniek heeft het allemaal veel gemakkelijker gemaakt. Door gescheiden ingangen was het bovendien een fluitje van een cent om onopvallend te werk te gaan en de hele boel werkend te krijgen. We hebben nu al een jaar lang schaduw gedraaid en niemand heeft er iets van gemerkt. Als er een film van gemaakt zou zijn, zouden we met Oscars zijn overladen!”

Blijkbaar had Douglas nu zelf ook in de gaten dat hij nogal stond op te scheppen. Alsof hij een standje had gekregen, ging hij rechtop zitten en sprak ineens een stuk formeler verder.

“Maar dat terzijde. We waren al van plan om binnenkort onze troeven uit te spelen.

De ontdekking van die gassterren, jouw uitbarsting en het feit dat de president UNBI erbij wilde betrekken, zijn er de oorzaak van geweest om ons plan eerder in werking te laten treden.

Het maakt niet uit”, zei Douglas schouderophalend, “je hebt inmiddels zelf ook wel begrepen dat we er meer dan klaar voor zijn. Maar om op ons draaiboek terug te komen, het lijkt me dat jij, Jimmy, in je functie van nationale veiligheidsadviseur de aangewezen persoon bent om de vragen van INN te beantwoorden. Je opdracht is simpel. Je hoeft enkel onze verontwaardiging betreffende de aanslagen mee te delen en duidelijk te maken dat we snel en adequaat zullen terugslaan. Dat je geen leugens hebt staan verkondigen, zal binnenkort bewezen worden. Het zal namelijk niet lang duren voor we de twee terreurgroepen die we er speciaal voor hebben uitgezocht, efficiënt zullen opruimen. Hierop staat de tekst die we al voor je hebben opgesteld.”

Douglas stak hem een tablet toe. “Neem het snel door. Ik heb er alle vertrouwen in dat je onze zaak goed zult vertegenwoordigen.”

Jimmy kromp haast in elkaar toen Douglas hem amicaal toelachte. “Zorg dat je er goed uitziet, kerel. INN heeft hun beste reporter uit de kast gehaald. Dat onze zaak door een vrouw wordt becommentarieerd, kon gewoon niet beter!”

< 01.12

Evenals Kiniawe en Miquel, volgde Nakawe Omie stilzwijgend, intussen haar hoofd pijnigend om zich iets te herinneren, maar hoe ze het ook wendde of keerde, er kwam helemaal niets. Wel dook er een beeld op van Kwik, Kwek en Kwak die in een rijtje achter tante Katrien aanwaggelden. Als laatste liep ze achter de anderen aan, die Omie door de slaapkamer verder naar de badkamer volgden. Een prima plaats voor een kwartet eenden, dacht ze afwezig, en ze vroeg zich tegelijkertijd af waarom Omie zich zo vreemd gedroeg. Meteen na haar binnenkomst was haar oma begonnen alle kranen open te draaien en beval ze hun drieën om bij elkaar op de vloer te gaan zitten.

Van de hele gang van zaken begreep ze niets, maar ze deed maar wat Omie wilde.

Om de prachtige jurk niet al te zeer te kreuken, liet ze zich voorzichtig zakken. Ze rilde kort toen haar achterste op het koele marmer terecht kwam. Haar zusje hielp de gewonde Miquel, tot ook hij enigszins comfortabel zat, en liet zich daarna naast haar neer ploffen. Natuurlijk had Kiniawe zichzelf plompverloren laten vallen. Hoe had het ook anders gekund, dacht ze bij zichzelf.

Het onderwerp van haar gedachten stootte haar aan. Met vrolijk glinsterende ogen fluisterde ze dat het net leek alsof ze in een spannende thriller waren beland.

“Om elkaar in het geheim te ontmoeten en gegevens uit te wisselen”, besloot ze giechelend.

Afwezig glimlachte ze om haar zorgeloze zusje, terwijl ze luisterde naar het ruisende water dat kletterend in de douche cabine, het bad en de wastafels stroomde.

Omie, die tussen haar en Kiniawe plaatsnam, stak meteen van wal.

“Luister goed, allemaal, en onderbreek me niet.” Nakawe kon zich niet herinneren dat Omies stem ooit zó scherp geklonken had. “Jullie zullen wel denken dat ik paranoïde ben, of ze niet meer op een rijtje heb, maar dat is geenszins het geval. Dat ik ons hier op deze wijze verzamel, is helaas bittere noodzaak.”

Omie zweeg even en nam haar hand in de hare. “Nakawe, voor ik begin, wil ik je zeggen dat ik je straks alles, maar dan ook alles over je moeder zal vertellen.” Ze trok Kiniawe even dicht tegen zich aan en vervolgde: “En ook over jouw ouders, Kiniawe.” Omies stem klonk nu wat minder scherp, maar bleef niettemin afschuwelijk streng. “Jullie moeten nu flink zijn”, zei ze kortaf. “We hebben niet veel tijd en ik moet me allereerst om jullie veiligheid bekommeren. Daarom zal ik jullie nu vertellen waarom we hier zijn.”

Omie keek haar zo onderzoekend aan dat ze zich haast letterlijk tot dwergformaat voelde inkrimpen. “Nakawe, luister. Als eerste moet ik meer weten over je ontmoeting met Hakon. Toen jij met hem de trap af rolde, had je toch een kriebelend gevoel in je rechterhand en in je achterhoofd?”

“Ja, Omie”, antwoordde ze prompt. “Ik...” “Nee, stil nu”, onderbrak Omie haar. “Viel je iets op aan zijn rechterhand?”

Nakawe sloot haar ogen en dacht aan het voorval terug. Onmiddellijk stond alles haar weer helder voor de geest. “Wat een vreemde vraag, Omie. Ik...” Alsof er een knop werd omgedraaid, kreeg iets wat haar eerder amper was opgevallen, plotsklaps betekenis. Die vlek op Hakons hand was helemaal geen vuil geweest, maar ... “Een téken!” Ze knikte opgewonden. “Hakon had precies zo’n teken op zijn hand als het onze, Omie. Maar wat betekent dat?”

Omie knikte en een vage glimlach speelde om haar lippen. “Nu je mijn vermoeden hebt bevestigd, Nakawe, ben ik er zeker van dat er een godswonder is geschied.”

Blij met Omies vage glimlach, begreep Nakawe nog steeds niet waarom die botsing met Hakon zo belangrijk scheen te zijn.

Voor ze echter haar mond kon opendoen, kneep Omie lichtjes in haar hand en sprak verder. “Wat het een en ander met elkaar te maken heeft, zal ik jullie uitleggen.

Ik zal bij de oorsprong beginnen.

Voor zover bekend, zijn wij”, Omie wees naar zichzelf, haar en Kiniawe, “directe afstammelingen van het oudste volk op de aarde. Heel lang geleden is vanuit het middelpunt van de wereld een deel van ons volk per boot hier in Yucatán aangekomen en heeft deze groep een nieuwe beschaving opgebouwd.

Welnu, de vrouwen van ons volk zijn al vanaf het begin erfelijk belast met ‘de gave’. Het is een verzamelnaam voor de buitengewone zintuiglijke vermogens die bij elke vrouw van ons volk passief aanwezig zijn. Ik benadruk hierbij ‘passief’, want een vrouw kan er pas over beschikken wanneer ‘de gave’ is geactiveerd. In zijn totaliteit gaat het om elf verschillende vermogens. Wat deze extra zintuigen precies zijn, zal ik later uitleggen. Op dit moment is dat niet van belang, maar het feit dat we ze hebben, is wél belangrijk. Vanwege deze speciale ‘gave’ hadden de vrouwen een vooraanstaande positie. Degene met de hoogst ontwikkelde ‘gave’ was dan ook sinds heugenis de leidster van onze beschaving. Onze gemeenschap leefde eeuwenlang in vrede en voorspoed en had onder de leiding van de vrouwen een hoogontwikkeld niveau bereikt.

Dat veranderde toen er ruim duizend jaar geleden een onbekend houten schip onze kust bereikte. Indertijd was de herkomst ervan niet precies bekend, maar het moest ergens vanuit het noorden zijn gekomen. Nu weten we dat het Noren waren, of beter gezegd Vikingen. Ze waren hopeloos uit koers geraakt en op zoek naar water en proviand.

Hoewel die mannen er totaal anders uitzagen dan ons, namelijk ruig en krijgszuchtig, ontstond er een warme vriendschapsband. Na verloop van tijd kwam de toen heersende Vrouwe, Ebilawe genaamd, erachter dat de hoofdman ook met erfelijke gaven belast moest zijn. De man was zich daar echter niet bewust van en het had zich ook nog nooit geopenbaard. Om het kort te houden, die hoofdman, Erik, en Ebilawe kregen een verhouding waaruit iets unieks ontstond.

Een kind, erfelijk belast met de buitenzintuiglijke gaven uit twee verschillende werelden. Een kind met verschillend gekleurde ogen, een bruine van de moeder en een blauwe van de vader.”

Nakawe was net zo verrast als Kiniawe. “Hé, dat heb ik óók”, riep haar zusje spontaan. “Ben ik daar dan een afstammeling van, Omie?” Omdat ze hetzelfde had gedacht als Kiniawe, verraste het Nakawe nog meer dat Omie het hoofd schudde.

“Nee, kind. Je zou het wel vermoeden, maar jij bent bijzonder op een geheel andere wijze. En ja, Nakawe. Om je vraag voor te zijn, die Vrouwe had dezelfde voornaam als je moeder.

Daar kom ik straks op terug. Ik wil het verhaal in de juiste volgorde afmaken.”

Omies ogen stonden zo onverbiddelijk dat Nakawe bijna als vanzelf haar ogen neersloeg en stil bleef luisteren.

“Zodra dat kind, een meisje, geboren was, kon het niemand ontgaan wie de ouders moesten zijn. De toenmalige Vrouwe was weduwe en het was niet ongebruikelijk dat ze dan een nieuwe relatie aanging. In dit geval lag het echter anders, want ze had al een dochter die haar zou opvolgen. De vrouw van wie wij drieën directe afstammelingen zijn.”

“Dus ook Kiniawe? Ondanks haar verschillende ogen?”, flapte Nakawe er in weerwil van zichzelf uit.

Omie zuchtte. “Ik begrijp dat mijn verhaal steeds weer nieuwe vragen oproept”, begon ze gelaten, “maar als jullie rustig blijven luisteren, komen de antwoorden vanzelf wel. En ja. Kiniawe stamt ook af van Ebilawes eerste dochter. Dat haar ogen verschillen van de onze, heeft een andere oorzaak. Dat vertel ik later. Of misschien ook niet, als jullie me blijven onderbreken.”

Dat het Omie ernst was, ontging Nakawe geenszins. “Nu dan”, sprak haar oma verder, “het krijgen van een baby was op zich niet zo’n probleem, maar de tijd van tolerantie bleek voorbij. Het mannelijke deel van de bevolking kreeg het met de rare snuiters steeds vaker aan de stok en de vrouwen werden door het geobsedeerde gedrag van hun Vrouwe steeds onzekerder. Het een en ander leidde tot ontevredenheid en spanningen, wat uiteindelijk een dramatische wending nam.

Men kwam erachter dat de Vrouwe haar gave gebruikt had om die van Erik de Viking aan hem te openbaren. Begrijp me goed, alleen te openbaren, niet te activeren, alhoewel ze een van de weinigen was die iets dergelijks wel degelijk had kunnen doen. In feite was er dus niets verschrikkelijks gebeurd.

Echter, hoe langer de gefluisterde roddel werd doorverteld, hoe meer de zaak werd opgeblazen. Het leidde tot een opstand van de mannen. Velen lieten eenzelfde teken op hun hand tatoeëren en verwachtten dat ook zij dan over bijzondere gaven konden beschikken. Dit was natuurlijk niet het geval.

De problemen die daardoor ontstonden, waren voor de Vrouwe aanleiding om de Vikingen weg te sturen. De onzekerheid in haar eigen achterban en de woeste frustratie van de mannen leidden uiteindelijk tot een burgeroorlog die het volk in tweeën scheurde. Bijgevolg ontstond er een fanatieke groep die de vrouwen hun ‘gave’ wilden ontnemen.

Deze mannen deinsden nergens voor terug. Vrouwen werden ontvoerd, gemarteld en vermoord. Enkelen wisten te ontkomen, waaronder de Vrouwe zelf met haar jongste kind. Helaas zijn beiden tijdens hun vlucht verdronken. Sinds die tijd worden de vrouwen van ons volk opgejaagd en ontvoerd en tot nu toe zijn wijzelf als door een wonder buiten hun greep gebleven, maar nu hebben deze 'uitverkorenen', zoals ze zichzelf noemen, ons dan toch nog te pakken gekregen."

Omie keek haar en Kiniawe nu uitermate bezorgd aan. "We hoeven ons geen enkele illusie te maken dat deze pracht en praal lang zal duren. We zijn hier voor maar één doel. De leider zal er, net zoals zijn voorgangers, van overtuigd zijn dat hij onze 'gave' kan afpakken en overnemen."

Nakawe was ontroerd bij het zien van Miquel, die ondanks zijn pijn geconcentreerd geluisterd had en nu werkelijk onthutst leek.

"Dat kan toch niet waar zijn, mevrouw? Kunnen jullie die zogeheten 'gave' werkelijk doorgeven?"

Er blonk eerlijke interesse in zijn ogen, zag Nakawe. Haar voormalige assistent moest weerbaarder zijn dan ze eerder gedacht had. Toch meende ze hem te moeten terechtwijzen. "Stil toch, Miquel. Omie meende wat ze zei. We krijgen vanzelf antwoorden als we rustig blijven luisteren."

< 01.13

Met lede ogen keek Jimmy de dictator in spe na tot deze zich uiterst zelfverzekerd tussen zijn generaals bevond.

Het zat Douglas ook wel aan alle kanten mee, dacht hij, en hij voelde zich miserabeler dan ooit. Er krampachtig voor wakend dat niemand iets verdachts aan hem zou kunnen zien, begon hij de tekst die men voor hem had opgesteld door te nemen.

Het leek niet al te beroerd, stelde hij tot zijn opluchting vast. Een tiental nogal cliché opgestelde zinnen waarin de verdiensten van de overleden president werden vermeld en een korte samenvatting betreffende het kernkabinet. Hij verwachtte nog meer plichtmatigheid en las verder.

Het opgeluchte gevoel werd even later echter door totale weerzin vervangen. Wat hij nu onder ogen kreeg, was totaal buiten de waarheid. Tot in detail werd er beschreven hoe een stelletje gewetenloze terroristen gezamenlijk deze laaghartige aanslagen hadden gepleegd.

Twee ongekend brutale daden die een geweldige slag aan zowel de wereldpolitiek als aan het vrije westen hadden toegebracht.

Die laatste zin was zo ongeveer het enige dat niet gelogen was. Dit kon hij toch niet in alle ernst gaan voorlezen, vroeg hij zich wanhopig af. Dat de daden als laaghartig, bloederig en wreed werden beschreven, en dat niemand het had overleefd, dát klopte wel. De rest van de bombastische tekst stond vol met leugens, bedoeld om de échte verantwoordelijken buiten beeld te houden.

En daar werk jij dan aan mee, waardeloze sukkel die je bent, dacht hij bij zichzelf.

Terwijl het stemmetje in zijn hoofd steeds luider werd, viel hem het wif-icoontje op. Vier van de vijf streepjes waren zowaar gevuld, zag hij. In een opwelling klikte hij de webbrowser aan en zocht de site van INN op. Meteen dook de voorpagina op en werd hij geconfronteerd met de reportage over het Witte Huis. INN meldde dat de lockdown nog niet was opgeheven en toonde beelden van de voorkant. Door de hoofdpoot reed een colonne ambulances die door jeeps volgeladen met zwaarbewapende militairen van de speciale eenheid werden begeleid. De toegesnelde hulpverleners en beschermers moesten eens weten dat de vijand van binnenuit kwam, dacht hij somber. Een vijand van wie ze straks, nietsvermoedend, bevelen zouden opvolgen.

In de rechterbovenhoek werd een separaat venstertje getoond waarin het nieuwsitem betreffende de aanslag op het VN-gebouw bezig was. Jimmy slikte de brok in zijn keel weg en beseftte dat hij genoeg gruwelbeelden had gezien. Taferelen die hij nooit meer zou kunnen vergeten.

Hij zuchtte diep, dacht even na en nam een besluit. Zonder zich een seconde te bedenken, deden zijn vingers automatisch wat zijn geweten hem voorschreef. Op de website van INN opende hij hun contactformulier en begon te tikken wat zijn hart hem ingaf.

< 01.14

Het presenteren van zijn eigen onderzoeksproject had amper vijf minuten geduurd. Binnen diezelfde luttele tijd had hij het voor elkaar gekregen dat Marilyn zodanig verrast was dat ze voor de tweede keer even niets wist te zeggen.

Enorm met zichzelf in zijn sas, zag Bertrand aan de manier waarop ze haar hoofd hield, dat ze intussen druk met Sandra in gesprek moest zijn. De enige die de plotseling ingevallen stilte kort had verstoord, was Pierre geweest. "Jémig. Zo heb ik het nog nooit bekeken", had hij hem verwonderd horen mompelen, waarna hij peinzend zijn smartphone aan alle kanten bekeek.

Omdat er blijkbaar even helemaal geen reacties te verwachten waren, besloot hij even zijn benen te strekken.

Nieuwsgierig naar het uitzicht vanaf deze hoogte, liep hij naar een van de vensters. Het uitzicht was magnifiek. De rustige golfbeweging van de zee die in de namiddagzon over het gehele oppervlak een prachtig spel van glinsteringen liet zien, werkte bijzonder ontspannend. Het maakte hem er tegelijkertijd van bewust hoe intensief hij bezig was geweest.

Diep in gedachten sloeg hij het levendige tafereel in de haven gade, terwijl hij zijn werk en zijn leven overdacht. Een leven dat eigenlijk, nu hij zomaar de tijd had om erbij stil te staan, voornamelijk uit hetzelfde intensieve onderzoekswerk bestond.

Het was Sandra die hem uit zijn overpeinzingen haalde. Met een wel heel menselijk kuchje liet ze weten dat ze de aandacht vroeg, waarna ze vrijwel meteen van wal stak.

“Marilyn heeft met mij van gedachten gewisseld over je intrigerende vergelijking tussen de menselijke hersenen en een smartphone, dr. Beaumont. Bij nadere beschouwing vinden we allebei dat ‘smartbrain’ inderdaad een meer toepasselijke benaming zou zijn. Indien je ons zou willen toestaan aan je project mee te werken, zouden we dit graag willen uitbreiden met een onderzoek naar het foutje in de menselijke broncode.”

Bertrand draaide zich met een ruk om. “Foutje in de bróncode? Van de méns?” Hij kon zijn oren niet geloven.

Onaangedaan door zijn verraste reactie, sprak Sandra kalm verder. “Het gaat om het volgende. Voor Marilyn volg ik al jaren de algemene ontwikkeling van mensen en volkeren. Met name welke gevolgen de industrialisatie en de snelle groei van het aantal individuen voor de aarde zou kunnen hebben. De gehele GAIAS-groep is hiervan op de hoogte.

Marilyn stelt voor dat ook jij allereerst over dit onderzoek wordt geïnformeerd, zodat je daarna een beter beeld hebt van wat we met dat foutje bedoelen.

De belangrijkste informatie heb ik zo kort mogelijk samengevat en de presentatie neemt exact negen minuten en twintig seconden in beslag. Pierre? Kun jij intussen de drie grote beeldschermen naar de torenkamer hieronder brengen en ze daar tegen elkaar monteren? Het is de bedoeling dat die drie samen één groot scherm gaan vormen, zodat die torenkamer als onderzoeksruimte voor de dokter kan dienen. Over een kleine tien minuten komen Marilyn en ik weer bij jullie terug. Tot straks.”

Bertrand had inmiddels zijn bureau weer opgezocht. Hij zat nog niet, of via zijn WORM werd de samenvatting gestart.